# OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

# *O FILOZOFIE A UNIVERSALULUI*

colecția IZVOR Nr. 206

Cititorul va înțelege mai bine unele aspecte ale textelor Maestrului Omraam Michael Aivanhov prezentate în acest volum dacă va avea grijă să nu piardă din vedere că este vorba de o învățătură predată exclusiv oral.

## Cap I **UNELE PRECIZĂRI ASUPRA TERMENULUI DE SECTĂ**

De mii de ani oamenii s-au obişnuit să se mulțumească să țină seama doar de forma şi aparența lucrurilor, neglijând conținutul şi sensul lor. În aceaşi manieră au procedat cu Cărțile Sacre, care şi ele au o formă, un conținut şi un sens. Forma, povestirea este pentru oamenii obişnuiți; conținutul moral, simbolic, este pentru discipolii care încearcă să-l aprofundeze şi să-l trăiască; cât despre sensul spiritual, el este dat Inițiaților care ştiu să-l interpreteze.

Toți marii Inițiați au fost făuritori, constructori de noi forme. Ei ştiau deci, că forma este necesară, dar au inclus în ea o întreagă ştiință pe care majoritatea oamenilor nu o descifrează pentru că se limitează numai la ceea ce pot vedea, atinge, auzi. Sigur că formele pot să-i ajute, să-i stimuleze, dar nu în măsura în care ar putea să o facă dacă ei ar putea să înțeleagă, să simtă şi să realizeze adevărurile conținute în ea. Dacă în toate religiile se regăseşte o învățătură exoterică şi una esoterică, este pentru că era imposibil ca elita, care avea nevoie să aprofundeze misterele creației, să se mulțumească cu câteva firimituri satisfăcătoare pentru mulțime. Astfel se explică de ce în interiorul creştinismului, pe lângă Biserica Sfântului Petru, care grupa în ea majoritatea credincioşilor, s-a dezvoltat în secret Biserica Sfântului Ioan, păzitoare adevăratei spiritualități, adevăratei filozofii a lui Hristos.

Această problemă a spiritului şi a formelor are o întindere extrem de largă. Când se analizează oamenii, se observă că majoritatea sunt atât de fascinați de formă că sfârşesc prin a se identifica cu ea. Şi astfel ajung să se identifice de asemenea cu corpul lor fizic. Tot ceea ce fac o fac pentru corpul lor fizic; de spirit, din moment ce nu-l văd, nu se mai ocupă deloc. Ei nu ştiu că în felul acesta îşi slăbesc forțele, se abrutizează, pentru că nu corpului fizic îi este dată adevărata forță şi nici adevărata lumină. Identificându-se cu corpul fizic (forma), ei nu-şi dezvoltă spiritul care este etern, nemuritor, atotcunoscător, scânteie țâşnită din Dumnezeu Însuşi.

Această filosofie materialistă, atât de răspândită, îi limitează pe oameni. Din momentul în care nu mai sunt luminați, ghidați, inspirați de către spirit, ei se îngustează, devin limitați, sectari şi apoi judecă totul în viață din punctul lor de vedere limitat. Ei se cred posesorii celui mai bun punct de vedere... ei nu, este un punct de vedere parțial, sectar. Aceşti oamenii sectari pot fi găsiți peste tot, în orice domeniu, economic, politic, ştiințific, religios, filozofic, artistic... şi pot să vă arăt asta.

Se foloseşte în mod curent în viață noțiunea de sector. În geometrie numim sector o porțiune de cerc. Într-un oraş, într-o țară vorbim de sector pentru a indica o zonă limitată. Şi în corpul uman, care formează o unitate perfectă, putem spune că un organ este de asemenea un sector. Şi o sectă, acum, o sectă ce este? E foarte simplu: când o religie a reuşit să fie recunoscută în mod oficial, ea declară că orice grup care nu acceptă dogmele, credințele şi practicile sale, reprezintă o sectă. Deci cea care se pronunță în acest sens este Biserica oficială. Câți oameni, în decursul istoriei nu au fost închişi, persecutați, arşi pe rug sub pretext că se îndepărtaseră de doctrinele unei biserici! Şi apoi, mai târziu, istoria la rândul ei, a fost cea care s-a pronunțat asupra judecăților făcute de această Biserică...

În realitate nu oamenii sunt cei care se cade să judece ce este şi ce nu este sectar, ci natura. Iată ceea ce voi nu ştiți şi va fi o noutate pentru voi. Imaginați-vă un membru al unei

Biserici care a lucrat pentru propagarea credinței, evident nimeni nu-l poate acuza că aparține unei secte. Dar iată că există în privința lui o altă opinie, o altă categorisire undeva în natură şi el este condamnat ca sectar! Da, natura îl consideră sectar şi îl trimite la pat, la spital sau la cimitir; el nu gândea, nu acționa conform unor anumite legi ale naturii vii şi inteligente; le ignora sau le neglija, nu trăia în armonie cu Totul şi a fost clasificat ca sectar în pofida opiniei tuturor celorlalți credincioşi. În timp ce pe un altul, care este considerat sectar de către aceiaşi credincioşi, natura, din contră, arată că îl aprobă, oferindu-i pace, sănătate, plenitudine. De ce să-i iei drept judecători pe unii care n-au nici un fel de discernământ? Inteligența Cosmică şi numai ea poate şti dacă suntem sau nu sectari.

Dacă aruncăm o privire asupra oamenilor, ce constatăm? Fiecare îşi alege activitățile în funcție de temperamentul său, de gusturile sale, sau în funcție de condiții şi circumstanțe fără să se gândească să se dezvolte în toate planurile. Dar omul, care a fost creat cu un intelect, cu o inimă şi o voință, trebuie să lucreze în toate aceste domenii pentru a se manifesta ca o ființă cu adevărat echilibrată. Experiența arată că se întâmplă foarte rar să întâlneşti ființe egal dezvoltate în aceste trei domenii ale gândirii, sentimentului şi acțiunii: unii sunt intelectuali fără inimă şi fără voință, alții sunt voluntari fără creier şi aşa mai departe... Da, peste tot nu vedem decât infirmi, oameni bine dotați într-un domeniu şi mai mult sau mai puțin handicapați în toate celelalte.

Şi totuşi, dacă punem întrebarea Inteligenței Cosmice, ea ne va spune că scopul său a fost de a crea omul după imaginea Creatorului, capabil să înțeleagă Perfecțiunea, să iubească această Perfecțiune şi să o realizeze pe Pământ. De ce a spus Iisus: “ Fiți perfecți aşa cum Tatăl vostru Ceresc este perfect?” Pentru că ştia El ce ştia! Omul a fost creat pentru a deveni atotştiutor, tot numai dragoste şi atotputernic ca Tatăl său Ceresc şi de aceea toți care n-au făcut altceva decât să se dezvolte în domeniile în care aveau o oarecare uşurință: matematică, poezie, muzică, natație... (ei da, dacă îi veți observa, veți constata că majoritatea nu fac altceva decât să se dezvolte în aceste domenii atât de limitate) sunt nişte sectari şi ceea ce este foarte grav, e că ei n-o ştiu.

Omul trebuie deci să se dezvolte în toate cele trei planuri: ale intelectului, ale inimii şi ale voinței. El trebuie să înțeleagă, să iubească, să realizeze... Ce să realizeze? Împărăția lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa pe Pământ. Numai cu această condiție va fi “salvat” şi nu în modul în care şi-l închipuie majoritatea creştinilor. Să ai credință şi să faci unele opere caritabile este suficient să mergi în Cer şi să fii aşezat la dreapta Domnului? Bietul Dumnezeu, înconjurat de persoane vulgare, ignoranți, mâncăi, bețivi, fumători, dezmățați! Cum au trăit, asta n-are nici o importanță, ei aveau credință şi ei înşişi se consideră drepți. Vor merge direct în Paradis. Dar iată ce li se va întâmpla:

Era în Bulgaria un popă care nu înceta să-şi certe nevasta. O făcea proastă şi păcătoasă în timp ce se dădea pe el ca model de perfecțiune. Într-o zi, simțind că va pleca pe lumea cealaltă, şi şi-a luat rămas bun de la soția sa: ”La revedere, nevastă. Îți dau întâlnire în Paradis.” După câtva timp a murit şi ea. Ajungând în Paradis, ea a început să-şi caute bărbatul iubit. Caută, caută... imposibil de găsit! Atunci ea se adresează sfântului Petru care începe să-şi răsfoiască marele catastif: ”Nu-l găsesc”, spune el, “Precis că este... la subsol!” şi-i dă un bilet de liberă trecere pentru a coborî în Iad. Ea caută puțin şi deodată, ce vede! Bărbatul ei într-un cazan cu apă clocotită! Numai capul îi ieşea afară. Ea exclamă: “O, bietul meu bărbat, în ce situație îngrozitoare te găseşti!” - “Nu mă plânge”, spuse el, “sunt încă bine: stau pe capul mitropolitului!”

Şi iată că li se întâmplă multora care se consideră teribil de drepți: fac un mic sejur în Iad, înainte de a reveni pe Pământ pentru a învăța să se dezvolte până la perfecțiune. Din punct de vedere al Ştiinței Inițiatice Universale, atâta timp cât nu sunt încă perfecți, majoritatea oamenilor sunt sectari.

Să discutăm acum despre tendința, atât de răspândită în lume, de a lucra pentru un grup, fie că este vorba de un sindicat, de un partid politic, o națiune... Această atitudine, care trece drept generoasă, este în realitate prea egocentrică, prea personală. Din moment ce activitatea voastră nu urmăreşte fericirea şi pacea întregii omeniri, ea este limitată, deci

sectară. Dacă şi ştiința ne demonstrează că facem parte din viața cosmică, din moment ce ne datorăm existența nu numai pământului, apei, soarelui, dar chiar şi stelelor, de ce trebuie totdeauna să rămânem pe loc, ghemuiți în noi înşine?

Şi de altfel, ați fost voi în stare să descifrați secretele acestui pământ, acestei ape, acestui aer şi acestui foc grație cărora existența noastră este posibilă? O să spuneți: ”Care secrete? Ce-i atâta de înțeles în asta?” Multe, şi printre altele, următoarele: priviți planeta noastră, pământul ocupă o suprafață limitată, mările au o suprafață mai vastă, aerul o suprafață încă şi mai mare, iar focul, lumina, merg până la infinit. Aceasta înseamnă că şi noi trebuie să mergem până la infinit.

Şi mai gândiți-vă şi la următorul aspect: cât timp puteți trăi fără aceste elemente? Puteți să stați nemâncați cincizeci până la şaizeci de zile, fără să beți nimic, circa zece zile, fără să respirați, doar câteva minute, dar în momentul în care inima se răceşte, muriți. Acestea arată că elementul solid este mai puțin important decât elementul lichid, elementul lichid mai puțin important decât elementul gazos şi elementul gazos mai puțin important decât elementul eteric: căldura, lumina.

Vedeți deci, că elementul de care are omul cea mai mare nevoie este cel eteric, care umple spațiul. Şi atunci, în loc să se agațe tot timpul de lucrurile meschine ale vieții, fiind mereu supraîncărcați, striviți, de ce oamenii nu caută imensitatea, universalitatea, libertatea? Pentru că au o mentalitate sectară, iată răspunsul. Dacă ne uităm la clerici, la politicieni, economişti... toți nu sunt decât sectari, dar cum ei sunt ultimii care să-şi dea seama, iată-i ferm hotărâți să lupte contra sectelor.

Se poate să existe şi secte dăunătoare, sigur se poate, dar nu ştiu care sunt acelea pentru că eu nu mă ocup de ele, activitatea mea este de altă natură, şi este normal să li se limiteze posibilitățile de a face rău. Dar cei care vor trebui să se pronunțe trebuie să fie persoane cinstite şi fără idei preconcepute, capabile să vadă cine acționează pentru a provoca anarhia şi dezordinea şi cine acționează în favoarea păcii, justiției şi fericirii umane, adică pentru Împărăția lui Dumnezeu şi Epoca de Aur.

Şi acum voi adăuga câteva cuvinte care vor fi un fel de rezumat, o sinteză a întregii filosofii inițiatice. Trăieşte în Bulgaria o femeie care este una din cele mai mari clarvăzătoare din lume: se numeşte Vanga. Ea a dat de atâtea ori dovada darurilor sale încât guvernul însuşi apelează la ea şi a pus să se construiască alături de casa ei un hotel pentru a primi vizitatori din lumea întreagă. Cea ce este cu totul deosebit pentru Vanga este faptul că ea este oarbă; cei care vor să o consulte trebuie să-i înmâneze o bucățică de zahăr cubic pe care l-au atins şi cu ajutorul acestei bucățele de zahăr doar, ea poate să spună oamenilor tot despre trecut, prezent şi viitor cu o precizie uluitoare.

Cum se poate explica aceasta? Foarte simplu. Fiecare ființă emană mici particole impalpabile, invizibile, pe care ştiința nu le-a studiat încă şi aceste particole care zboară în atmosferă se depun pe obiecte şi le impregnează. În felul acesta noi lăsăm obiectelor şi persoanelor pe care le frecventăm ceva din virtuțile noastre, din forțele, din lumina noastră, sau din contră, ceva din bolile, viciile sau impuritățile noastre. Deci, fără să ne dăm seama, putem face bine şi tot fără să ne dăm seama putem face rău. Dar chiar dacă suntem inconştienți, faptele noastre se înregistrează, şi într-o zi vom fi recompensați pentru ceea ce am făcut bine şi pedepsiți pentru ceea ce am făcut rău.

Adevărata religie este bazată pe o ştiință ce a rezultat din observarea fenomenelor ce sunt vizibile pentru anumite ființe evoluate. Cei care refuză să recunoască această ştiință, treaba lor, dar o să vadă, într-o zi, unde i-a dus aceasta. În orice caz, pot să vă spun că cei ce ignoră această ştiință sunt sectari. Dar şi cei care nu vor să devină conştienți de influența gândurilor, sentimentelor lor şi a tuturor stărilor interioare asupra colectivității sunt sectari: ei fac numai ce le place fără să se preocupe nici de răul pe care-l pot produce asupra celor din jur şi nici de binele pe care l-ar putea face. Prin această atitudine se limitează, deci sunt sectari.

## Cap II **NICI O BISERICĂ NU ESTE VEŞNICĂ**

Se întâmplă cu naţiunile, cu ţările şi cu popoarele ceea ce se întâmplă cu fiecare fiinţă umană care se naşte, creşte, apoi îmbătrâneşte şi trebuie să lase locul celorlalţi. Urmează aceeaşi curbă: dau ceea ce trebuie să dea şi apoi se sting. S-ar spune că se odihnesc pentru a putea într-o zi să se trezească şi să producă din nou bogăţii. S-a văzut aceasta în cazul tuturor naţiunilor şi aceeaşi soartă o au şi religiile: fiecare ia un mare avânt, atinge o mare înălţime, o mare extindere, un punct culminant, apoi se cristalizează şi pierde cheile vieţii. Iată, chiar Misterele, chiar templele vechiului Egipt, care posedau cheile cunoaşterii şi ale puterii, ce-a mai rămas acum din ele? Unde sunt acei hierofanţi, toate acele ştiinţe unde sunt?... Toate s-au supus legilor imuabile ale vieţii.

Fiecare formă, adică fiecare lucru sau fiecare fiinţă care se naşte trebuie să moară şi să lase locul altora. Doar spiritul nu are nici început şi nici sfârşit şi numai el este cel care se încarnează succesiv în noi forme. Dumnezeu nu a dat formei eternitatea; forma este friabilă, efemeră, ea nu rezistă timpului, numai principiul, spiritul, care aparţine lumii divine, este indestructibil, etern.

Oamenii care nu cunosc îndeajuns acest adevăr încearcă tot timpul să eternizeze forma. Putem vedea aceasta mai ales în religii, care de secole se ataşează de anumite ritualuri, de anumite credinţe, fără să-şi dea seama că aceste dogme, aceste ritualuri sunt forme care nu pot dura. Viaţa este o ţâşnire continuă care are nevoie de forme noi pentru a se exprima. Deci viaţa însăşi este cea care sparge formele, căci are nevoie de noi aparate, de noi conductoare pentru a revela noi bogăţii, noi lumini, noi splendori. Şi de aceea, după un oarecare timp, formele trebuie să dispară pentru a face loc altor nuanţe, altor manifestări, mai subtile.

Priviţi omul: atâta timp cât este tânăr, materia corpului său este extrem de suplă, maleabilă, vie, şi graţie acestor calităţi ale materiei spiritul ajunge să se exprime din ce în ce mai bine prin intermediul intelectului, inimii şi voinţei sale. Apoi se ajunge în mod fatal la o vârstă când această formă se întăreşte, se cristalizează şi atunci spiritul care nu mai are posibilitatea să se manifeste prin intermediul acestei forme zbârcite, trebuie să plece pentru a reveni într-o formă nouă.

Trebuie să observăm natura pentru a trage concluzii valabile în toate domeniile... Bisericile care se încăpăţânează să menţină aceleaşi forme de secole, greşesc. Ele ar trebui tot timpul să amelioreze forma, să se rafineze, astfel ca să poată exprima din ce în ce mai mult, din ce în ce mai bine, noii curenţi care vin din Cer. Căci Cerul n-a fixat nici un lucru pentru eternitate.

Priviţi câte apar noi în omenire; de ce forma să nu urmărească aceste noi nevoi, aceste noi tendinţe? Acum apare constelaţia Vărsătorului pentru a răvăşi, pentru a sparge toate formele, toate valorile pe care oamenii le credeau definitiv instalate. Ce gândesc oamenii este una şi ceea ce gândeşte Inteligenţa Cosmică este alta. Inteligenţa Cosmică are alte proiecte decât cele ale oamenilor şi de aceea, acum, graţie curenţilor Vărsătorului ea va da totul peste cap, pentru a le arăta că nu trebuie să îngroape spiritul în vechile forme.

Pentru a dura, trebuie să ştii să te înnoieşti în permanenţă. Şi dacă Biserica este acum din ce în ce mai părăsită este pentru că ea nu se împrospătează, se agaţă de vechile concepţii care nu mai sunt valabile astăzi şi care trebuie înlocuite. Bineînţeles, eu nu spun să se înlocuiască principiile pe care este fondat creştinismul. Nu pot exista principii mai bune decât cele date de Hristos în Evanghelie. Dar de ce Biserica continuă să tragă după ea vechile practici care nu mai dau rezultate?

Mulţi părăsesc religia creştină pentru că ei consideră că ştiinţa contrazice şi anulează toate adevărurile evanghelice. Dar aceştia n-au înţeles nimic. Eu spun că din contră, descoperirile ştiinţei nu fac decât să accentueze adevărurile cunoscute în Evanghelii.

Pot să vă demonstrez - şi am şi făcut-o, de altfel - nu numai că descoperirile ştiinţei oficiale nu contrazic Ştiinţa Iniţiatică dar ele îi dovedesc veridicitatea şi acest lucru nu l-au înţeles nici clericii, nici savanţii. După mine, nu există contradicţie; ştiinţa şi religia merg împreună şi aceast lucru este valabil chiar şi pentru artă, căci cele trei sunt legate. Ştiinţa trebuie să dea oamenilor lumina, religia căldura, dragostea iar arta, activitatea creatoare. De ce au fost despărţite, în timp ce în viaţă, în natură, în fiinţa umană ele stau laolaltă şi lucrează

împreună? Niciodată Iniţiaţii n-au separat aceste trei domenii. Şi acum, când despărţirea s-a produs, în cultura occidentală religia este incapabilă să-i menţină pe oamenii de ştiinţă, care o reneagă. Dar ei o reneagă pentru că ei nu posedă adevărata ştiinţă; ştiinţa lor este fixată pe lumea fizică, materială, şi nu cunosc adevărata ştiinţă care stă la baza tuturor religiilor: ştiinţa celor trei lumi: materială, psihică şi spirituală. Cât despre artă, ea se bălăceşte între ştiinţă şi religie şi se opune ba uneia, ba celeilalte.

În natură, repet, religia, ştinţa şi arta formează un singur tot. Oamenii sunt cei care le-au separat. Atâta timp cât vor menţine această separare, adevărul le va scăpa. Ştiinţa, religia şi arta formează o unitate graţie căreia se poate explica tot, se poate înţelege tot. Ştiinţa este o necesitate a intelectului. Religia este o necesitate a inimii, iar arta este o necesitate a voinţei: trebuie să exprimi ceva, trebuie să crezi, să construieşti... şi aceste trei necesităţi sunt legate, pentru că ceea ce gândeşti eşti obligat să simţi, pentru ca în cele din urmă să execuţi.

De altfel, pot să vă spun că mulţi dintre savanţii contemporani sunt reîncarnări ale Iniţiaţilor din trecut, ale marilor preoţi care cunoşteau Misterele. Cei care au descoperit televiziunea, radioul n-au făcut decât să aplice cunoştinţe pe care le aveau deja dintr-un trecut îndepărtat. Da, este vorba de Iniţiaţii vechiului Egipt, căci epoca noastră este legată prin numeroase corespondenţe cu civilizaţia egipteană şi întreaga ştiinţă Sacră a Egiptului este pe cale de a se revela şi de a-şi găsi aplicaţii în planul fizic.

Creştinismul are nevoie de mari transformări, căci tradiţiile pe care le urmează nu mai sunt adaptate epocii noastre. De altfel, dacă religia aşa cum este ea înţeleasă ar fi fost cu adevărat suficientă, omenirea ar fi fost acum într-o stare mai bună. În condiţiile în care religia a fost redusă la o formă ineficace, nu trebuie să ne mirăm că majoritatea oamenilor n-o mai iau în serios. Din ce în ce mai mult oamenii gândesc, îşi pun întrebări şi sunt nemulţumiţi de ceea ce li se prezintă. În trecut ei înghiţeau tot cea ce erau făcuţi să creadă: exista o autoritate, Biserica, care gândea şi decidea pentru ei. Dar în prezent, ei nu mai vor ca alţii să gândească în locul lor. Acesta este un indiciu că creştinismul trebuie să accepte forme noi... până în ziua în care aceste noi forme se vor învechi la rândul lor şi vor trebui înlocuite.

Rolul formei este de a păstra conţinutul intact; ea se prezintă deci ca un recipient, ca o protecţie, o limită... ca o închisoare. Dar pentru a nu menţine pe veşnicie conţinutul imobilizat într-o formă, trebuie ca aceasta să fie deschisă pentru a deşerta acest conţinut într-o formă nouă mai subtilă, mai suplă, mai transparentă. Iată de ce nimic din ceea ce a fost construit în planul fizic nu este veşnic.

Timpul nu poate acţiona asupra principiilor, dar acţionează asupra formelor. Când se spune că timpul distruge tot, aceasta priveşte numai formele, şi creştinii n-au înţeles încă faptul că forma în care religia le-a fost dată acum câteva secole nu poate dura veşnic şi că trebuie schimbată. Nu, ei sunt tenace, nu vor să schimbe nimic.

Fraternitatea Albă Universală nu aduce principii noi, ci forme noi. Adică metode noi pentru ca acest conţinut, spiritul, să aibă posibilităţi mai mari de manifestare şi de exprimare. În aceasta constă evoluţia: schimbarea formelor. Problema evoluţiei a procupat mult pe savanţii naturalişti, unii spunând că formele sunt cele care evoluează şi alţii că formele sunt determinate odată pentru totdeauna şi că fiinţele sunt cele care trec dintr-o formă în alta. Unde este adevărul? A doua opinie este cea exactă: formele nu evoluează. Toate formele de animale, de insecte, de plante există deja în lumea arhetipurilor şi creaturile sunt cele care iau aceste forme, apoi le părăsesc pentru a lua altele, ca nişte actori care şi-ar schimba masca cu fiecare piesă nouă pe care o au de jucat.

Spiritul schimbă deci forma, dar forma ca atare nu evoluează. Sunt aici forme create pe veşnicie şi sunt chiar forme noi pe care nu le cunoaştem încă. Formele noi pentru plante, pentru animale sunt deja aici, în planul arhetipurilor, ele deja există. Chiar şi pe noi ne aşteaptă noi forme: pe măsură ce vom evolua, ne vom însuşi aceste noi forme, căci există în permanenţă o formă veche care trebuie lăsată şi o formă nouă care poate fi luată, mai suplă, mai pură, mai luminoasă. Luând această formă nouă avem noi mijloace de acţiune şi de manifestare, în timp ce, dacă rămânem în vechile forme, suntem limitaţi şi niciodată nu vom putea merge mai departe. Aceasta este ceea ce creştinii n-au înţeles: ei vor să menţină forma

pe veşnicie; dar este imposibil. Este o atitudine care se opune decretelor Inteligenței Cosmice.

Forma este deja făcută veşnică în atelierele de sus, în lumea arhetipurilor: acolo toate formele sunt veşnice pentru a servi proiectele Inteligenței Cosmice. Dar dacă omul vrea să facă forma veşnică aici, adică să se cramponeze cu orice preț de o formă sau alta, el crează o provocare lumii invizibile care vine cu ciocane şi sparge aceste forme pentru a-l elibera. Veți spune că aceasta-i cruzime... Nu, nu e cruzime, este manifestarea dragostei Cerului, care vrea astfel să-l oblige pe om să meargă mai departe.

De altfel, ce li se întâmplă oamenilor, de la o încarnare la alta? Cel mai frecvent, ei îşi schimbă sexul. Să presupunem că într-o încarnare anterioară ați fost femeie: aceasta s-a întâmplat pentru a învăța să manifestați calitățile principiului feminin. Acum, sunteți bărbat pentru a învăța să vă manifestați alte calități.

Această aparentă cruzime a lumii invizibile, care sparge unele forme pentru a crea altele noi, nu este înțeleasă încă de Biserică, dar fie că o înțelege sau fie că nu, vechile forme vor fi sparte. Aceasta v-o garantez. Orice ar face creştinii, ele vor fi sparte de către lumea invizibilă care vrea să-i elibereze, pentru a-i obliga să evolueze.

Farternitatea Albă Universală este o nouă formă a religiei lui Hristos. Bineînțeles creştinii vor protesta zgomotos şi ne vor combate pentru că ei sunt convinşi că trebuie să rămână credincioşi tradițiilor pe care le-au primit. Dar ei nu vor avea câştig de cauză pentru că lumea invizibilă va veni să le demonstreze că nu au dreptate. O formă nouă ce apare se va menține un oarecare timp, dar la rândul său va fi înlocuită de o altă formă mai bună. Vedeți, sunt corect, sunt cinstit. Nu vreau să vă înşel spunându-vă că forma adusă de învățătura noastră va fi veşnică. Odată ce această formă îşi va fi îndeplinit menirea, ea va lăsa locul unei alte forme mai evoluate, mai adaptate.

Când cineva vrea să-mi explice că nu poate să accepte învățătura Fraternității Albe Universale sub pretext că este catolic eu îi spun: ”Bine, dacă te simți bine acolo, rămâi acolo, cât despre noi, noi mergem mai departe”. Căci, ce poți învăța din atât de multe predici care nu explică nimic? Şi atunci, a cui este vina când oamenii fac prostii? Ei părăsesc biserica pentru că nu le dă nici un răspuns la întrebările şi la neliniştile lor. Sunt predici foarte poetice şi foarte morale... Da, eu sunt de acord cu ele, dar nu înveți din ele mare lucru, căci nu există acolo nici o ştiință care să explice cu adevărat sensul şi scopul existenței umane, legile care o guvernează şi cum trebuie să te comporți conform acestor legi. Sunt numai cuvinte. Unde este partea practică? Credeți că creştinătatea a aplicat Evangheliile? Să fim serioşi! Duceți-vă să vedeți ce se întâmplă în țările aşa-zise creştine.

Cel ce vrea să lucreze după principiile lui Hristos, care sunt veşnice, nemodificabile, aparține cu adevărat Fraternității Albe Universale. El nu dărâmă nimic, nu acționează împotriva lui Hristos, nu oferă o nouă religie, nimic din toate astea, tot ceea ce face el este să lucreze pentru noile forme. În timp ce acela care se agață de vechile forme demonstrează că n-a înțeles principiile. El îşi închipuie că forma îl va salva şi doarme liniştit, protejat de formă... Da, căci în interiorul formei, adormi. Pentru a evolua, trebuie să nu mai contezi atât pe formă, ci trebuie să lucrezi cu principiile. Nu vi se pare mult mai avantajos idealul pe care vi-l prezint? Hristos, El Însuşi, v-ar putea spune că este minunat, pentru că în Evanghelii scrie: ”Ce este scris, omoară şi ce este spirit, însuflețeşte”. Este exact ceea ce încerc să vă explic. Da, fără încetare vă împing spre spiritul care însuflețeşte.

Toți acei care acordă primul loc principiilor, aparțin Marii Fraternități Albe Universale. Nu acestei Fraternități care se află aici pe Pământ, ci Fraternității Albe Universale din care fac parte cele mai luminoase creaturi din Univers. Cât despre noi, noi ne aflăm aici pentru a da acestor ființe perfecte posibilitatea de a acționa astfel încât Împărăția lui Dumnezeu să coboare pe Pământ. Iată în ce sens trebuie să înțelegem faptul că Fraternitatea Albă Universală este o nouă formă a religiei lui Hristos. Deci, cel ce acționează conform principiilor lui Hristos aparține Fraternității Albe Universale. Este posibil ca el nici măcar să nu ne cunoască, dar asta nu contează, este un membru al Fraternității Albe Universale.

Cea care îi împinge pe oameni să se agațe de forme, este lenea. La aceştia, activitatea spirituală s-a oprit şi ei se fălesc cu forma. Uitați-vă la creştini: ei nu vor să învețe nimic, nu

vor să înțeleagă nimic, se opun oricărei schimbări, crezând că astfel sunt credincioşi lui Hristos, dar în realitate ei nu sunt credincioşi decât formelor îngrămădite una peste alta de către oameni.

Trebuie să fii credincios Domnului şi nu numai oamenilor. Dacă vreți să rămâneți credincioşi oamenilor, foarte bine, eu n-am nimic împotrivă, dar praful o să se aleagă de voi. Cine erau de fapt toți aceia care au condus Biserica timp de secole,? De multe ori, bieți indivizi ca toți ceilalți, şi asta când nu erau chiar criminali! Dacă unii dintre ei manifestau o înțelegere superioară, erau imediat criticați şi persecutați. Cercetați istoria şi veți vedea: toți cei care voiau să aducă cu adevărat nişte ameliorări, gata cu ei, erau aruncați, excomunicați, arşi... trebuia cu orice preț să se păstreze forma! De fapt, forma nu produce mare lucru, ea nu face decât să țină oamenii captivi. Da, forma este cea mai bună închisoare: prizonierul nu mai poate scapa din ea.

Dumnezeu s-a manifestat prin intermediul lui Iisus, dar înainte de asta El se manifestase şi prin intermediul lui Moise. Dacă Moise a putut să facă atâtea lucruri extraordinare, este pentru că Dumnezeu era cu el. Dar a trebuit să vină Iisus pentru că, după un anumit timp, intransigența Legii lui Moise nu mai corespundea proiectelor pe care Inteligența Cosmică le făurise pentru oameni. Şi atunci de ce Inteligența Cosmică n-ar avea acum proiecte noi?

De altfel, în zilele noastre chiar şi forma inițierii s-a schimbat. În Antichitate, Inițierea se făcea în temple, unde discipolul trebuia să treacă prin probe de foc, de aer, de apă şi de pământ. Acum Inițierea se face în viața obişnuită; fără ca măcar să-şi dea seama, discipolii sunt puşi de către Inițiați în anumite situații, în fața anumitor probleme şi li se observă reacțiile. Toate probele fac parte din viață; cele patru elemente fac parte din viață; aici trebuie să demonstrați că ați învins frica, tendința de a râvni bunul altuia, egoismul, senzualitatea, etc... Da, sunt multe probe, mai ales pentru cel care doreşte să avanseze pe drumul Inițierii: trebuie să ştie dinainte că dorința sa va fi îndeplinită, dar va fi supus la probe. Atunci când se aşteaptă cel mai puțin, va fi pus la probă, dar asta în viața cotidiană, căci toate probele sunt în cadrul vieții. Suntem supravegheați în cele mai mici detalii. Şi de multe ori pierdem, pentru te miri ce, căci ne rezervăm eforturile pentru probele dificile.

Deci vouă vă revine sarcina de a fi vigilenți, treji, de a ține seama că orice împrejurare a vieții poate fi o probă. Şi de fiecare dată ființele de acolo de sus se pronunță. Dacă ați repurtat succese veți primi diplome; dar nu ca acelea ale universităților, diplome care pot fi rupte, arse, şterse sau furate. Nu, sunt diplome care se imprimă pe fața voastră şi pe întregul vostru corp; nimeni nu vi le poate lua. Şi mai mult decât atât. Spiritele naturii, care ştiu să citească aceste diplome, vă apreciază, vă primesc şi hotărăsc să vă ajute. În orice loc, oriunde ați merge, ele văd aceste diplome. Dar dacă nu le aveți, ele nu au nici o considerație față de voi şi chiar este posibil să vă persecute pentru că vă consideră o ființă slabă, ignorantă şi inutilă.

Rețineți deci bine aceasta: totul în viață este rezultatul relațiilor între aceşti doi poli opuşi: spiritul şi materia, principiile şi formele. Pe pământ, oamenii nu sunt pregătiți să trăiască doar cu principii, lor le trebuie forme pe care să se sprijine. Spiritul se încarnează în forma unui corp, pentru a putea să se manifeste aici pe planul fizic. Când se întoarce în regiunile spirituale nu mai are nevoie de aceste forme, doar aici pe pământ are nevoie. Ceea ce trebuie să ştim este că forma nu durează mult. Dumnezeu n-a dat veşnicie formei şi de aceea Cerul trimite în mod periodic Inițiați, Mari Maeştri, pentru a schimba formele, dar numai formele, niciodată principile. Repet, principiile sunt imuabile, da, căci principiile sunt: dragostea, înțelepciunea, adevărul, sacrificiul... şi ele rămân valabile pentru eternitate.

## Cap III **SĂ CĂUTĂM SPIRITUL ÎN SPATELE FORMELOR**

Atâta timp cât sunteți pe pământ sunteți obligați să trăiți în lumea formelor. De exemplu, trebuie să vă păstrați forma corpului şi chiar să o întrețineți: el trebuie să fie sănătos, estetic, expresiv... Dar până când? Până în momentul în care veți pleca dincolo.

În orice domeniu şi chiar în domeniul religiei, se ajunge fatalmente la un moment în care o formă trebuie părăsită ca pe o haină uzată. Se poate deci păstra o formă atâta timp cât ea este utilă, necesară, indispensabilă, dar din momentul în care ea devine perimată începe o altă fază şi forma trebuie înlocuită sau cel puțin trebuie mers mai departe în înțelegerea acestei forme. Pentru că, bineînțeles, rituri cum sunt acelea ale botezului, căsătoriei, slujbei, împărtăşaniei sunt bazate pe legi fundamentale, pe cunoştinţe magice şi asta este valabil mai ales pentru slujba religioasă, care este magie albă pură. Se poate spune chiar că dacă Biserica s-a menținut până acum, este grație acestei slujbe. Ce e păcat este că o mulțime de preoți nu cunosc profunzimea a ceea ce fac. Dacă ar cunoaşte-o, slujba ar avea o putere şi mai mare.

Majoritatea creştinilor n-au înțeles încă adevărata religie a lui Hristos. Ei merg la biserică, aprind lumânări, iau apă sfințită, fac comuniunea sfântă, dar n-au înțeles că atâta timp cât aceste practici nu corespund unei stări interioare, ele rămân gesturi vide şi fără conținut. Ei îşi pun în casă o mică icoană a Sfintei Fecioare pentru ca ea să-i protejeze şi îşi imaginează că orice ar face, Sfânta Fecioară va fi acolo pentru a continua să-i protejeze. Toate acestea nu sunt decât superstiții: crezi una, crezi alta, dar ceea ce credem şi credința sunt două lucruri diferite, şi imaginându-şi că au credință, majoritatea oamenilor se mulțumesc doar să creadă. Da, pentru că se leagă prea mult de formă, fără să fie conştienți că rugăciunile, chiar, pot fi numai forme. Trăia odată într-o mănăstire un călugăr care avea obiceiul să viziteze butoaiele din pivniță. Acesta era păcatul lui, ce să-i faci, nu putea să se dezbare de el, iar seara, când îşi făcea rugăciunea, cerea iertare lui Dumnezeu şi apoi adormea liniştit. Pentru că, înțelegeți, e suficient să mormăi câteva cuvinte de regret pentru a fi iertat. Dar iată că într-o noapte simte că cineva îl zguduie spunându-i: ”Scoală-te, ridică-te, ai uitat să-ți faci rugăciunea!” Şi pe cine vede? Pe Diavol! Da, pe Diavol în persoană, care îl scula ca să-i aducă aminte că trebuia să se roage... Şi a înțeles atunci că Diavolul avea interes ca el să se roage, ca să se creadă iertat... şi să continue să bea! Deci, nu Dumnezeu era. Dumnezeu nu ascultă rugăciunile unui bețiv. Vedeți, deseori Diavolul este cel care se ascunde în spatele formelor, care vă îndeamnă să mergeți la Biserică, să aprindeți lumânări, să vă rugați, să vă împărtăşiți, pentru a vă încrusta mai bine în vechile forme, fără a încerca să aprofundați ceea ce faceți, pentru a vă ameliora.

De aceea, când spun că Învățătura Fraternității Albe Universale creează o nouă religie, nu pretind că această religie va fi superioară ca esență celei pe care a adus-o Iisus. Este imposibil, Iisus este cu adevărat pe piscul cel mai înalt. Nu există nimic mai presus de această lege a dragostei şi a sacrificiului pe care El a adus-o oamenilor pentru ca ei s-o învețe. În privința metodelor, în punerea în aplicare, în intrepretări, putem să aducem ceva mare şi eficace pentru a merge mai departe. Nu se dezvăluie totul în Evanghelii, mai rămân atâtea puncte obscure şi neexplicate! Ei bine, aceste lămuriri le aduce Învățătura Fraternității Albe Universale pentru că este fondată pe adevărata Ştiință Inițiatică.

Să luăm numai problema botezului. Catolicii aduc la biserică un copil de câteva zile pentru ca preotul să-l boteze punându-i apă şi ulei pe frunte. Preotul poate că se gândeşte la altceva în timp ce-l botează, dar asta n-are importanță: datorită acestei ape şi acestui ulei, copilul este spălat de păcatul originar, este deci salvat pentru totdeauna şi intră în comunitatea creştinilor. În realitate, Biserica a dat acestui rit o eficacitate exagerată. Botezul nu purifică omul pentru restul vieții sale. Cum poate cineva să creadă că spiritele răutăcioase nu vor îndrăzni să mai intre în el numai pentru că i s-a pus apă şi ulei sfințite pe frunte, atunci când era mic? Ei nu, din nefericire, toți diavolii intră, nu le este teamă, nu sunt impresionați de botez. Omul însuşi trebuie să acționeze toată viața pentru a păstra, pentru a amplifica efectele botezului şi dacă nu o face, botezul îşi pierde întreaga eficacitate.

Sunteți botezat, vi se spală păcatul originar, bine, să zicem, dar după asta este nevoie ca toată viața să munciți pentru a păstra această puritate. În fiecare zi trebuie să vă curățați în mod conştient, din toată inima, din tot sufletul. Unii sunt atât de satisfăcuți că au fost botezați că-şi închipuie că nu mai au nevoie să facă eforturi să se amelioreze, dar când trăieşti cu ei îți dai seama că nu sunt mai buni decât cei care n-au primit niciodată botezul, ba chiar sunt mai răi! De aceea eu le spun: “Să ştiți că n-ați înțeles nimic. Nu trebuie să vă mulțumiți cu ideea

că aţi fost botezaţi şi că Iisus v-a salvat: voi înşivă trebuie să faceţi ceva pentru salvarea voastră”.

Dacă citiţi vechiul Testament o să vedeţi, de exemplu, cum profetul Elisei i-a ordonat lui Noaman să se scufunde de şapte ori în Iordan pentru a se vindeca de lepră şi tot în Iordan, Iisus a fost botezat de sfântul Ioan Botezătorul. Botezul, abluţiunile au eficacitate foarte mare într-adevăr, dar această eficacitate depinde şi de elevarea spirituală a celui ce vă botează sau vă cere să vă scufundaţi în apă. Este la fel ca în cazul talismanelor: puterea unui talisman depinde de persoana care l-a pregătit. Dacă este o persoană slabă şi ignorantă, talismanul nu va acţiona pentru că n-a primit o putere mare. Un obiect nu devine talisman decât dacă a fost pătruns de forţa numită “Telesma”. Datorită acestei forţe, Telesma, “forţa tare a tutror forţelor” cum o numeşte Hermes Trismegistul în Tabla de Smarald, talismanul devine puternic. Dacă nu, obiectul există, dar cum forţa Telesma lipseşte, el nu este de fapt un adevărat talisman.

Apa este un element foarte propice pentru purificare, pentru că fiinţe invizibile locuiesc şi acţionează în ea. Când omul se scufundă în apă, aceste fiinţe sunt capabile să-l debaraseze de anumite straturi fluidice impure. Este bine să te scufunzi în apă, dar esenţialul este să fii conştient de puterea sa. Şi mai ales dacă apa este sfinţită, magnetizată, dacă un Iniţiat a consacrat-o pronunţând anumite formule, atunci sigur ea este eficace. Dar, chiar în acest caz, puterea sa nu durează o veşnicie. Purificarea nu este cu adevărat durabilă decât atunci când persoana care a fost purificată, exorcizată, reuşeşte să menţină această stare prin gândurile, sentimentele şi acţiunile sale; din acest moment, într-adevăr, purificarea poate să fie definitivă, dar numai cu această condiţie. În viaţa spirituală nici un mijloc exterior nu poate acţiona într-o manieră durabilă dacă omul nu are o viaţă pură şi plină de sens. Problema este că neexplicând aceste adevăruri oamenilor, ei îşi fac iluzii.

O să vă dau un alt exemplu. Mulţi creştini poartă la gât o cruce care le aminteşte sacrificiul lui Iisus, mort pentru a-i salva, şi au convingerea că această cruce îi va proteja de boli şi de slăbiciuni... şi atunci, de ce sunt tot timpul într-o stare mizerabilă? De ce crucea n-a putut să-i salveze? Pentru că o cruce trebuie să fie purtată în interior, sub o altă formă, sub forma unei calităţi, unei virtuţi, a unei forţe; numai cu această condiţie ea devine eficace, benefică, magică. O cruce care nu se poartă decât în exterior, fie ea din aur, din fildeş sau indiferent din ce altceva, nu poate să vă ajute cu nimic. Dar dacă magnetizaţi această cruce, dacă îi adăugaţi credinţa voastră, dragostea voastră şi dacă prin intermediul ei vă uniţi cu Hristos, în acel moment da, ea poate deveni o forţă extraordinară.

O cruce nu vă va salva decât dacă o purtaţi cu întreaga participare a spiritului vostru trăind în strâns contact cu lumina, cu Hristos. Lăsând deoparte forma crucii, trebuie să aprofundaţi principiul pentru a-i înţelege sensul şi pentru a încerca să-l puneţi în practică. Deci dacă ţineţi cu tot dinadinsul, păstraţi unele forme dar nu lăsaţi niciodată deoparte spiritul care este în spatele acestor forme. Pentru mine, crucea este un simbol formidabil... da, mai ales crucea în trei dimensiuni formată din cinci cuburi pe ale cărei douăzeci şi două de feţe se înscriu cele douăzeci şi două de litere ale Kabbalei cu ajutorul cărora Dumnezeu a creat lumea.

Deci, creştinii pot să poarte cruci şi medalii, pot să aprindă lumânări, să recite mătănii, dar atâta timp cât nu fac nimic ca să dea viaţă acestor obiecte, ele vor rămâne fără efect. Şi cât de ridicol este totul! E absolut necesar ca ei să înceteze să creadă în lucruri moarte şi să înţeleagă că de ei depinde însufleţirea acestora.

Într-o bună zi oamenii vor începe să-şi dea seama că nu mai e cazul să se împăuneze cu faptul că au fost botezaţi catolici, căci asta nu este suficient. Trebuie să devii catolic şi asta în mod conştient, pe toată durata vieţii tale. Botezi după ritualul catolic un copil de câteva zile, fără să-i ceri părerea, bineînţeles; poate mai târziu el ar fi preferat să fie musulman, taoist, evreu sau budist... Nu fiţi scandalizaţi şi încercaţi să înţelegeţi, vreau doar să vă ofer o viziune mult mai largă asupra lucrurilor. Ai fost botezat catolic, protestant, anglican sau ortodox, foarte bine, dar oare trăieşti într-adevăr o viaţă îngerească? Nu, duci o viaţă intermediară între animal şi om.

Trebuie să ne mulţumim doar cu faptul de a fi fost botezat şi apoi să stăm cu mâinile încrucişate? Un catolic trebuie să-şi spună: ”Zi de zi, trebuie să devin în mod conştient, catolic, adică universal, să nu mai existe separatism în inima mea, să nu mai existe ură, răzbunare, ostilitate, ci numai convingerea că toţi oamenii sunt copiii lui Dumnezeu”. Pe moment, încă mai consideraţi că adepţii celorlalte religii nu sunt copiii lui Dumnezeu şi că ei trebuie înlăturaţi! Ei bine, exact prin aceasta arătaţi că nu sunteţi catolic! Dacă aţi fi cu adevărat catolici, cu toate că există diferenţe de opinii, faţă de ale voastre, în toate domeniile, aţi îmbrăţişa pe toţi oamenii cu convingerea că vă sunt fraţi şi surori, fii şi fiice ai lui Dumnezeu.

## Cap IV **REÎNSCĂUNAREA BISERICII SFÂNTULUI IOAN**

Fiecare religie a consacrat o anumită zi pentru serviciu religios şi de altfel ea nu este aceeaşi pentru toţi: pentru creştini e duminica, pentru evrei este sâmbăta, pentru musulmani, vinerea... De fapt ce diferenţă există între aceste zile? Niciuna. Toate zilele sunt sacre, toate zilele sunt divine: se poate face bine vinerea, se poate face bine sâmbăta, se poate face bine duminica. În Fraternitatea Albă Universală toate zilele trebuie să fie sfinte. Căci de nu, unde ajungem? Timp de şase zile îl uităm pe Dumnezeu, încălcăm toate legile şi într-a şaptea mergem la biserică pentru a încerca să ştergem crimele comise în timpul celorlalte şase!... Nu, o zi nu este de ajuns pentru a ne purifica. Pentru asta e nevoie de toată săptămâna. Să te gândeşti la Dumnezeu numai într-o zi din şapte, în timp ce în restul vremii nu ţi-ai adus aminte de El nici măcar odată, atât erai de ocupat cu specula, cu bătăile sau cu adulterele... e de-a dreptul grotesc! Astea sunt minciuni, e ipocrizie. Cel mai important este modul în care ai trăit celelalte şase zile.

În cadrul noii religii, să-ţi consacri doar câteva ore sau o singură zi pentru a te ruga, pentru a merge la biserică, va fi mult prea puţin. În Biserica lui Dumnezeu trebuie să fii în fiecare zi şi în decursul întregii zile, pentru că Biserica lui Dumnezeu este întreaga creaţie. Bineînţeles, oamenilor neciopliţi şi încăpăţânaţi nu li se poate cere prea mult. Pentru unii, şi o zi e prea mult! Dar în noua religie, timp de şapte zile vom dori să fim mistici, timp de şapte zile să fim puri, timp de şapte zile să avem gânduri bune, şapte zile să ne rugăm... şi apoi alte şapte zile... şi în final întreaga viaţă. De altfel, este ceea ce facem când suntem aici la Bonfin, aici toate zilele sunt duminici, sau sâmbete, sau vineri, dacă preferaţi, şi noi le petrecem în biserică... Unde e biserica asta? Ea poate fi în exterior: întreaga natură, dar ea este mai ales în interior, în noi, căci fiecare dintre noi este un templu pentru Dumnezeu cel viu.

Aţi citit în Evanghelia Sfântului Ioan răspunsul pe care Iisus l-a dat samariteancei. Ea Îi spunea: ”Părinţii noştri s-au închinat pe muntele acesta şi voi ziceţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii”. Şi Iisus răspunde: ”Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veţi închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Dar vine ceasul când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în spirit şi în adevăr!” Dar cum nu venise încă vremea să se explice aceste adevăruri mulţimii, Iisus n-a putut să dea tuturor discipolilor săi fundamentele filosofice, kabbalistice, ezoterice, simbolice, dacă doriţi, ale tuturor acestor noţiuni. De aceea l-a ales pe Sfântul Ioan şi l-a pregătit în taină fără ca ceilalţi discipoli să ştie. Dar ei îşi dădeau seama şi erau puţin geloşi; odată chiar Sfântul Petru i-a făcut reproşuri lui Iisus. Dar Iisus era preocupat ca înainte de a pleca, să încredinţeze cel puţin unuia dintre discipolii săi partea nerevelată a Învăţăturii sale. În acest scop l-a pregătit pe Sfântul Ioan şi Sfântul Ioan a fondat o Biserică care nu este nici prea bine acceptată, nici înţeleasă de Biserica Sfântului Petru.

Vă amintiţi de ceea ce i-a spus Iisus Sfântului Petru ultima oară când le-a apărut discipolilor săi după Înviere, atunci când acesta îl întreba, vorbind despre Sfântul Ioan: ”Şi cu acesta, Doamne, ce se va întâmpla?” Iisus i-a răspuns: ”Dacă Eu vreau ca el să rămână până la

venirea Mea, ce ai tu? Tu vino după Mine”... “Şi, adăugă Evanghelia, a ieşit întru fraţi această vorbă că ucenicul acela nu mai moare.” Şi atunci, să presupunem că Sfântul Ioan mai trăieşte încă într-un loc necunoscut... Biserica lui a pregătit o întreagă elită care munceşte în secret şi care în decursul secolelor a fost păstrătoarea Ştiinţei Ezoterice. Luaţi numai Apocalipsa: oare Biserica Sfântului Petru este în stare să interpreteze toate simbolurile pe care le conţine? Ba chiar am auzit pe unii preoţi vorbind că Sfântul Ioan, îmbătrânind, precis şi-a pierdut o bună parte din facultăţile sale mentale, căci altfel n-ar fi scris niciodată lucruri atât de neverosimile. Dar cea care ni se va înfăţişa într-o zi va fi Biserica Sfântului Ioan. Bisericile catolică, protestantă sau ortodoxă n-au decât să riposteze, aşa cum au şi făcut de altfel, în trecut şi să încerce să extermine Biserica Sfântului Ioan, ele nu vor reuşi nici acum aşa cum nu au reuşit nici în trecut.

Toate marile spirite ale creştinătăţii care s-au distins prin puritatea şi înţelepciunea lor erau discipoli ai Sfântului Ioan, iar cei aparţinând Bisericilor oficiale, care nu puteau nici să accepte, nici să suporte superioritatea lor, i-au persecutat fără încetare. Dar această Biserică ce a fost mereu obligată să trăiască şi să acţioneze în secret, continuă să formeze fii şi fiice ai lui Dumnezeu şi ea se va prezenta acum în faţa lumii întregi pentru a-şi demonstra superioritatea, bogăţia spirituală, universalitatea sa. În acest moment, fie că o vrea, fie că nu, Biserica Sfântului Petru va fi obligată să se transforme şi să facă reforme. Bineînţeles, a existat şi în această Biserică o minoritate de persoane de elită, cât despre ceilalţi, de ce s-au ocupat, să nu mai vorbim! Şi în loc să înţeleagă că ar trebui să se instruiască, să progreseze, s-au mulţumit să-i persecute pe cei care-i depăşeau.

Biserica Sfântului Petru a dat dovadă întotdeauna de o mare intoleranţă, persecutând, arzând pe cei care nu gândeau şi nu acţionau exact după regulile stabilite de ea. În timp ce membrii Bisericii Sfântului Ioan n-au persecutat niciodată pe nimeni, au lăsat pe fiecare liber să facă ce vrea; singura lor preocupare a fost să se perfecţioneze, să se apropie din ce în ce mai mult de perfecţiunea divină. Ei n-au avut nici o ambiţie pământească, contrar Bisericii Sfântului Petru, care pentru a domina mai bine şi a se impune s-a străduit să menţină oamenii în mediocritate şi slăbiciune: să cauţi perfecţiunea? Dar asta înseamnă orgoliu, numai diavolul poate să inspire o astfel de dorinţă! Şi totuşi, ce-a spus Iisus: ”Fiţi perfecţi, aşa cum Tatăl vostru Ceresc este perfect”. Deci, iată idealul cel mai înalt. Sigur, dacă ceilalţi au un alt ideal, asta-i priveşte.

Să nu credeţi că intenţia mea este să distrug Biserica; nu, sunt de acord să-mi dau osteneala cu ea pentru a-i da o lumină pe care ea nu o posedă în momentul acesta. Am şi încercat, de altfel; am întâlnit preoţi, călugări dar n-am reuşit niciodată. Ba da, totuşi, am reuşit puţin cu câte unii, dar cu majoritatea nu este nimic de făcut. Au fost aşa de impregnaţi deja în seminarii de ideea că numai catolicismul este singura religie adevărată, că acum s-au deformat: este imposibil să îi faci să meargă mai departe. Din acest motiv prefer să am de-a face cu atei, cu necredincioşi, e mai uşor să te înţelegi cu ei. Dar oamenii bisericii, oh, la, la! Rămân atât de limitaţi, atât de bigoţi, atât de înguşti!... Cred că totuşi o să revină şi ei într-o zi, dar numai după fel de fel de piedici care-i vor pune pe gânduri.

În Apocalipsă, Sfântul Ioan vorbeşte despre un nou Cer şi un nou Pământ. Ce să însemne asta? Oare primul Cer şi primul Pământ au îmbătrânit? Dacă au îmbătrânit, înseamnă că la origine Domnul n-a ştiut să aleagă cele mai bune materiale pentru a le crea şi asta-i o notă foarte proastă la adresa Lui. Asta înseamnă că nu este atotcunoscător. În realitate, acest nou Cer şi acest nou Pământ ne privesc pe noi, viaţa noastră interioară. În limbajul iniţiaţilor, care este limbajul simbolurilor eterne, un “cer nou” semnifică idei noi, o înţelegere, o percepţie, o filozofie nouă, iar un “pământ nou” semnifică atitudini noi, comportamente noi. Deci noul Cer şi noul Pământ reprezintă o altă manieră de a gândi şi o altă manieră de a trăi. Cerul reprezintă capul, iar pământul picioarele. Picioarele sunt cele care merg după cum le spune capul, pentru că picioarele aleargă acolo unde capul a plănuit să facă ceva. Deci comportamentul, conduita, modul de acţiune sunt cele care se vor schimba datorită schimbării capului, adică a noii filozofii, a noilor noţiuni.

Şi acum să vedem, acest cer nou pe care Dumnezeu este pe punctul de a-l crea, este el

nou? Nu, el se află aici de-o eternitate, dar numai pentru oameni va fi nou. Este aici, îi aşteaptă, numai că ei nu-l văd şi va fi nou pentru că într-o zi, dintr-o dată, ei îl vor descoperi. Un nou cer şi un nou pământ înseamnă că oamenii vor merge mult mai departe, mult mai sus pentru a descoperi o manieră de a gândi şi o manieră de a acționa care existau dintotdeauna în planurile lui Dumnezeu, dar la care ei nu se gândiseră niciodată... Ca în cazul soarelui: este acolo dintoteauna, dar încă nu s-a înțeles cât de mult este necesar vieții noastre. Atâta timp cât nu ne bucurăm de prezența lui, cât nu mergem să-l contemplăm când răsare şi cât nu încercăm să devenim ca el, însemamnă că nu l-am descoperit încă: trăim tot în vechiul cer, vechi, viermănos, mucegăit!...

Noul Pământ înseamnă un comportament nou, dar acest comportament nu este posibil decât dacă începem printr-un nou "cer". Şi acest cer nou este soarele, este înțelegerea a tot ceea ce el ne învață, a tot ceea ce el ne aduce prin lumina, căldura şi viața sa. Soarele va fi cel care ne va ajuta să descoperim acest nou cer unde se află şi Îngerii şi Arhanghelii şi Divinitățile... acel cer pe care Iisus îl numea "casa Tatălui Meu"...

Şi voi puteți locui în acest cer încă de astăzi, puteți face parte din el în fiecare zi: din momentul în care veți accepta filozofia acestor ființe sublime care au venit să aducă lumină umanității, vă aflați deja în acest cer nou. Şi când începeți să cunoaşteți acest cer nou, această nouă filozofie, sunteți obligat să vă schimbați comportamentul, maniera de a acționa. Toate aceste metode pe care sunteți în curs de a le învăța aici privind hrana, respirația, gesturile, cuvintele, reprezintă noul pământ. O nouă lumină este pe punctul de a veni, dragii mei frați şi surori, şi grație ei se va crea între oameni o astfel de armonie, o astfel de unitate încât întregul Pământ va forma o singură familie şi pretutindeni vor domni fraternitatea şi pacea.

## Cap V **BAZELE UNEI RELIGII UNIVERSALE**

Toate religiile au tendința să accentueze anumite adevăruri care sunt esențiale, bineînțeles, dar o fac în detrimentul unor alte adevăruri, care sunt la fel de esențiale. Ele seamănă cu acele medicamente care au proprietatea de a nu remedia decât anumite deficiențe în organism: fiind parțiale, ele nu pot răspunde tuturor nevoilor sufletului şi spiritului omenesc. Dacă o religie vrea să fie universală, ea trebuie să prezinte adevărurile tuturor religiilor şi ale tuturor înțelepciunilor pentru ca fiecare să poată găsi activitatea spirituală care să-i convină. Şi asta este ceea ce face Învățătura noastră.

Învățătura noastră cuprinde tot ceea ce poate ajuta omul să se apropie de Dumnezeu şi să înțeleagă misterele universului: nu numai marile adevăruri ale religiei creştine dar şi sistemul Kabbalistic al evreilor, ştiința purității şi a celor două principii persană, religia sobră a egiptenilor, studiul imortalității al chinezilor, metodele meditației, respirației şi a tuturor ramurilor din yoga, din India, ştiința magilor, a alchimiştilor, a astrologilor, etc.... O religie universală trebuie să prezinte oamenilor toate marile adevăruri ale Ştiinței Inițiatice.

Deci, atunci când spun că trebuie să vină o religie universală, o fac pentru că religia catolică nu este încă universală. Chiar dacă înțelesul cuvântului catolic este universal, în realitate, religia catolică nu este universală. Prin faptul că a eliminat un mare număr de adevăruri esențiale precum reîncarnarea, legile Karmei sau importanța soarelui pentru viața spirituală, ea s-a îndepărtat astfel de adevărurile universale devenind astfel o sectă. Sunt dezolat dacă asta ofensează pe unii, dar ceea ce este important este să ştim cum stau lucrurile în realitate şi nu dacă ele plac sau displac unora dintre noi.

O religie universală trebuie să cuprindă toate cunoştințele şi practicile care să-i permită omului să ajungă până la Dumnezeu. Din momentul în care creştinismul a refuzat să prezinte reîncarnarea, el ne-a împiedicat să înțelegem dreptatea lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne mire dacă drept urmare, totul devine fără sens: nu se mai vede rațiunea profundă a lucrurilor, totul pare anormal şi nedrept. În fața unui rău sau în fața unei suferințe, un creştin nu poate să spună decât că "Dumnezeu a vrut-o". Cât despre el, el e nemaipomenit, el n-a făcut nimic ca să i se întâmple asemenea nenorociri, e inocent, nu e vinovat cu nimic; Dumnezeu este singurul responsabil. Dar atunci acest Dumnezeu este capricios, crud, nedrept,

face tot ce-i trăsneşte!

Refuzând ideea de reîncarnare, creştinii şi-au blocat calea pentru secole întregi, în timp ce prin reîncarnare totul devine clar: de la o existenţă la alta, o anume cauză antrenează o anume consecinţă. Nu mai e Dumnezeu cel care e de vină, ci noi: pentru că am ales un anume drum, un anume tip de manifestare, noi suntem cauza destinului nostru şi nu Dumnezeu. Dumnezeu rămâne deci în măreţia sa, în splendoarea sa, în perfecţiunea sa, în dreptatea sa. În timp ce fără reîncarnare, întreaga responsabilitate a nenorocirilor noastre cade asupra Lui. Eu consider că dacă creştinii ar fi ţinut mai mult la gloria şi perfecţiunea lui Dumnezeu, ar fi trebuit cel puţin să accepte reîncarnarea. Dar ei au o viziune atât de îngustă încât nici nu-şi mai dau seama de consecinţele atitudinii lor şi nu văd în ce postură îngrozitoare îl prezintă pe Dumnezeu. Să nu se mai mire dacă majoritatea oamenilor se îndepărtează acum de religie.

Atâta timp cât Biserica nu acceptă reîncarnarea, ea face din Dumnezeu un despot, un monstru. De fapt, ar fi multe de spus despre maniera în care creştinismul l-a prezentat pe Dumnezeu, pentru că a moştenit din Vechiul Testament imaginea unui Dumnezeu gelos, răzbunător, înspăimântător, care distribuie pedepse şi sancţiuni. În pofida învăţăturii lui Iisus, Dumnezeul creştinilor a rămas acel Dumnezeu al lui Moise.

O să spuneţi: “Dar reîncarnarea n-a fost menţionată niciodată în Evanghelie”. Ba a fost, numai că n-aţi ştiut să o vedeţi, şi vă voi da din nou, astăzi, câteva argumente pe care vi le-am mai dat şi cu alte ocazii.

Evangheliile povestesc că atunci când Iisus a aflat că Ioan Botezătorul a fost arestat, s-a retras în Galileea; şi puţin timp după aceea Ioan Botezătorul a fost decapitat din ordinul lui Irod. După schimbarea la faţă discipolii l-au întrebat pe Iisus: ”De ce scribii spun că Ilie este cel care trebuie să vină mai întâi?” Iisus le răspunse: ”Este adevărat că Ilie trebuie să vină şi să restabilească toate lucrurile, dar adevăr vă spun vouă, Ilie a venit deja, dar ei nu l-au recunoscut şi s-au purtat cu el cum au vrut”. Şi textul adaugă: ”Discipolii înţeleseseră că el vorbea de Ioan Botezătorul”.

Să studiem acum viaţa profetului Ilie şi vom înţelege de ce atunci când a venit în persoana lui Ioan Botezătorul, i s-a tăiat capul. Ilie a trăit pe timpul regelui Achab, care se însurase cu Jesabel, prinţesă străină, fiica regelui Sidonului, şi din cauza ei păstra cultul lui Baal şi al lui Astarte. Ilie s-a prezentat în faţa lui Achab pentru a-i reproşa necredinţa lui faţă de adevăratul Dumnezeu şi i-a spus: ”N-o să cadă anii aceştia nici rouă, nici ploaie, până n-am să spun eu”. Apoi a plecat şi s-a ascuns în munţi pentru a scăpa de regele care-l căuta.

Trei ani s-au scurs şi uscăciunea devastase întreaga ţară. La ordinul lui Dumnezeu, Ilie se prezentă din nou în faţa lui Achab, care-i făcu reproşuri violente: ”Tu eşti acela care creezi tulburări în Israel?” Ilie îi răspunse: ”Nu eu tulbur Israelul, ci tu şi casa tatălui tău, pentru că aţi părăsit poruncile Celui Veşnic şi ai trecut de partea lui Baal. Porunceşte să se adune întregul Israel lângă mine la muntele Carmel şi să se adune şi cei patru sute cincizeci de profeţi ai lui Baal...” Toţi profeţii fură adunaţi şi Ilie spuse: ”Şi acum, să fie aduşi doi tauri. Vom face două altare: unul pentru Baal şi unul pentru Cel Veşnic. Profeţii îl vor invoca pe Baal şi eu îl voi invoca pe Cel Veşnic. Dumnezeul care va răspunde prin foc va fi adevăratul Dumnezeu.”

Dis de dimineaţă profeţii începură invocările: ”Baal... Baal... răspunde-ne”. Nici un răspuns. Ilie râdea de ei: ”Strigaţi puţin mai tare, ca să vă audă. Poate că este ocupat cu altceva, poate e plecat în călătorie, sau poate că doarme”. Profeţii strigară mai tare şi mai mult decât atât, cum ştiau să practice magia îşi făcură tăieturi în corp pentru că sperau ca prin sângele care curgea să atragă larvele şi elementalii care să facă să cadă focul pe altar. Asta a durat până la amiază, dar nimic nu avu loc. Atunci Ilie spuse: ”Acum gata. Să mi se aducă douăsprezece pietre. Cu aceste pietre făcu un altar în jurul căruia săpă o groapă. El puse lemne pe pietre şi un taur tăiat în bucăţi. Pe urmă stropi totul cu apă şi umplu de asemenea groapa cu apă. Când totul fu gata, Ilie îl invocă pe Cel Veşnic: ”Dumnezeu al lui Abraham, al lui Isaac şi al lui Israel, fă să se ştie astăzi că Tu eşti Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău şi că am făcut toate aceste lucruri prin cuvântul Tău”. Atunci focul căzu din cer şi arse tot: victima, lemnul, pietrele şi apa. Toată lumea căzu în genunchi şi recunocu că adevăratul

Dumnezeu era Dumnezeul lui Ilie. Dar după aceasta, Ilie, puțin prea mândru de victoria sa, îi duse pe cei patru sute cincizeci de profeți ai lui Baal pe malul unui râu şi le tăie capul.

Iată de ce era de aşteptat ca la rândul lui să i se taie capul. Pentru că există o lege pe care Iisus a menționat-o în grădina Ghetsemani atunci când Petru s-a aruncat asupra servitorului Caifului şi i-a tăiat urechea: ”Petru, pune-ți sabia în teacă, pentru că toți cei care vor ridica sabia, de sabie vor pieri”. Ori, într-o singură existență nu se vede de fiecare dată aplicarea acestei legi. De exemplu Ilie, cum a murit? Nu numai că nu a fost masacrat, dar se spune că a fost transportat viu în Cer, pe un car de foc. Numai atunci când a venit pe Pământ în persoana lui Ioan Botezătorul a suferit pedeapsa greşelii sale. Iisus ştia cine era, ce destin îl aştepta; şi de aceea, deşi a spus despre el cuvinte foarte elogioase: ”Printre cei ce sunt născuți de femeie, nu s-a ivit unul mai mare decât Ioan Botezătorul”, totuşi n-a făcut nimic ca să-l salveze pentru că trebuia ca dreptatea să-şi urmeze cursul.

Să luăm un alt exemplu scos din Evanghelie. Într-o zi Iisus şi discipolii săi întâlnesc un orb din naştere şi discipolii întreabă: ”Învățătorule, cine a păcătuit, acest om sau părinții lui, de el s-a născut orb?”... Credeți că se pot pune astfel de întrebări dacă nu se crede în reîncarnare? Când ar fi putut omul ăsta să păcătuiască înainte de a se fi născut? În burta mamei lui? Ori e o întrebare stupidă, ori ea subînțelege credința într-o viață anterioară. Puteți spune că discipolii lui Iisus, nefiind prea instruiți, era posibil să pună întrebări puțin bizare. Dacă ar fi fost aşa, Iisus le-ar fi făcut observație. Se vede în Evanghelii că se întâmpla să-şi certe discipolii, dar de data asta n-a făcut-o.

Unii vor obiecta că dacă Iisus şi discipolii săi ar fi crezut cu adevărat în reîncarnare, s-ar fi găsit cuvântul cel puțin odată menționat în Evanghelii. Nu, nu este de mirare că cei care au scris Evangheliile n-au menționat în mod explicit reîncarnarea, într-o vreme în care toți credeau în ea. Cum puteau ei să bănuiască că ar fi trebuit să vorbească de ea, în vederea unor timpuri în care oamenii se vor îndepărta atât de mult de la Ştiința Inițiatică? Au prezentat aşa de puține lucruri în scrierile lor despre aceasta deoarece nu era cazul să se întindă descriind un subiect care era de domeniul tradiției.

Să luăm şi pasajul în care Iisus spune: ”Fiți perfecți, aşa cum Tatăl vostru Ceresc este perfect!”. Ce să spunem de fraza asta? Ori Iisus vorbea fără să Se gândească, cerând unor ființe atât de limitate să atingă în câțiva ani perfecțiunea Tatălui Ceresc, sau nu-Şi dădea seama de măreția Lui şi Îşi imagina că era uşor să devină ca El. În ambele cazuri, aceasta nu este prea avantajos la adresa lui Iisus. În realitate, şi fraza aceasta subînțelege reîncarnarea. Iisus nu-Şi închipuia că omul ar fi capabil să devină perfect într-o singură existență, dar ştia că, dorind puternic această perfecțiune şi făcând eforturi pentru a o obține, după numeroase reîncarnări, va reuşi să-şi atingă scopul!

De altfel, scrie şi în Geneză: Dumnezeu spune: ”Să facem omul după chipul şi asemănarea noastră... Dumnezeu creă omul după chipul Său, după chipul Său îl creă.” Şi cu asemănarea ce s-a întâmplat?

Uitați-vă la ghinda unui stejar: este după chipul tatălui său, stejarul, adică are aceleaşi posibilități de a deveni un arbore măreț, dar nu seamănă cu el, nu are forma lui, nu este încă un stejar: va deveni numai după ce o să-l plantăm. Omul este de asemenea după chipul lui Dumnezeu: ca şi El este o trinitate adică are înțelepciune, dragoste, putere dar evident într-o măsură mai mică în comparație cu Creatorul, care este atotcunoscător, este dragostea însăşi şi este atotputernic. Dar într-o zi, când va evolua, va fi asemenea Lui, va avea din plin virtuțile Lui. Deci vedeți, această dezvoltare, această trecere de la chip la asemănare subînțelege reîncarnarea. Dumnezeu spune: ”Să-l creem pe om după chipul şi asemănarea noastră” dar nu a făcut-o. “Dumnezeu creă omul după chipul său, după chipul său îl creă”: tocmai în absența cuvântului asemănare şi în repetiția cuvântului chip a fost ascunsă ideea de reîncarnare. Da, avem aici la ce reflecta.

Religia catolică se poate împăuna pretinzând că este universală, asta este părerea ei, dar nu este şi părerea Inițiaților. O religie universală trebuie să fie bazată pe nevoile esențiale ale ființei umane, care sunt aceleaşi pentru toți. Este motivul pentru care religia universală este religia solară, pentru că lumea întreagă are nevoie de soare, lumea întreagă îl caută, îl

iubeşte şi îl înțelege. Restul poate să-i privească pe unii şi să nu-i privească pe alții, să le convină sau să nu le convină şi de altfel dacă sunt atâtea religii este pentru că fiecare s-a adaptat la o anumită mentalitate particulară. Religia viitorului va fi bazată pe elemente universale cu care oamenii îşi vor potoli foamea şi setea. În timp ce acum se văd creştini care devin budişti sau musulmani, evrei sau musulmani care devin creştini, etc. Aceasta arată că nici o religie nu este universală. Când se va ivi religia universală, nimeni nu va mai dori să se preumble în altă parte, toți vor fi cuprinşi în acea religie unică.

În spatele soarelui se găseşte Dumnezeul tuturor oamenilor. Creştinii n-au nevoie de zeii hinduşi, nici hinduşii de Dumnezeul creştinilor, nici musulmanii de Dumnezeul evreilor, şi aşa mai departe... dar toți au nevoie de soare, care dă lumină, căldură şi viață oamenilor, animalelor şi plantelor. Religia creştină nu luminează şi nu încălzeşte decât câteva milioane de persoane în lume - şi să nu vorbim ce fel de lumină şi ce fel de căldură le dă! Câți sunt cei care n-au auzit vorbindu-se niciodată despre creştinism! Şi din păcate pentru creştinism, se simt mult mai bine aşa.

Prea multe religii au apărut în lume şi aici este originea nenorocirilor umanității. O singură religie este de ajuns, aceea a luminii, a căldurii, a vieții şi aceasta este religia soarelui. Creştinii nu vor să o accepte sub pretextul că nu trebuie glorificat şi adorat decât numai Dumnezeu. Dar cum, până una-alta, nu sunt capabili să ajungă până la El, rămân în aer. Sub pretextul că nu trebuie adorat decât Domnul, ei nu simt şi nu înțeleg nimic din viața spirituală. O, ce lucru inteligent! De ce să nu vedem că soarele este singurul care poate să ne apropie de Dumnezeu oferindu-ne o imagine a măreției sale, a luminii, a dragostei şi a puterii sale? O respingem? Ei bine, atunci n-avem decât să rămânem în întuneric, în frig şi în slăbiciune!

Oamenii sunt bizari: preferă să scoată teorii abstracte asupra Divinității, unde e vorba de esență, de substanță, de transcendere şi să se ciorovăiască apropos de toate aceste teorii pe care mulțimea oricum nu le înțelege. Dar să accepte că imaginea soarelui ar putea să-i aducă până în pragul Divinității, a, nu, asta nu. Ei bine, fie că o vor, fie că nu, religia viitorului va fi religia soarelui, pentru că el este cel care ne dă imaginea cea mai adevărată a trinității divine. Aş vrea să mă înțelegeți bine, nu spun că Dumnezeu se află în discul solar pe care-l vedem strălucind pe cer, ci spun că soarele cu lumina sa, cu căldura sa şi cu viața pe care le răspândeşte în întreg universul este imaginea cea mai bună a înțelepciunii, dragostei şi vieții lui Dumnezeu.

Religia adusă de Iisus era perfectă, nu contest asta. Dar timp de secole a fost atât de deformată, că a ajuns să fie o fiertură de cultură unde proliferează cei mai diverşi germeni de fermentație. Trebuie deci să abandonăm toate aceste forme de înțelegere greşite pentru a găsi religia unică, cea care există de la începuturile Universului şi care va fi până la sfârşitul lui.

Este acum momentul să ne îndreptăm spre principiul universal care este la originea tuturor acestor religii şi să descifrăm simbolul acestei religii universale: soarele. Religia soarelui constă în a da şi a uni, căci soarele luminează, încălzeşte şi însuflețeşte toate creaturile. Soarele a existat aici înainte ca oamenii să apară. De o eternitate le spune: ”Faceți ca mine, luminați, încălziți, însuflețiți, debarasați-vă de concepțiile voastre limitate, îmbrățişați lumea întreagă prin inteligența şi dragostea voastră”.

Limbajul soarelui este un limbaj universal pe care toată lumea îl înțelege: e limbajul luminii, căldurii şi al vieții. Oamenii, animalele şi plantele, toți înțeleg limbajul soarelui în timp ce celelalte limbaje nu este sigur că pot fi pricepute. Să nu vă închipuiți că anumite triburi din Africa sau din Oceania au înțeles limbajul creştin, deşi le-au fost trimişi misionari!... Dar antropofagii care se plângeau că nu li se trimiseseră destui misionari şi că li se făcuse foame, ei ce au înțeles din limbajul creştin?

Adevărata religie învață că oamenii trebuie să se apropie de lumina, căldura şi viața soarelui, adică să caute înțelepciunea care luminează şi rezolvă problemele, dragostea dezinteresată care înfrumusețează, încurajează şi consolează, viața subtilă şi spirituală care-l face pe om activ, dinamic şi îndrăzneț, pentru a realiza pe pământ Împărăția lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa. Iată de ce nimeni nu poate să combată această nouă religie; dacă încearcă să o distrugă, se distruge pe sine pentru că se limitează.

Când această înțelegere a unei religii universale va pătrunde în spirit întreaga organizare a vieții va deveni universală: nu vor mai exista separări între oameni, frontiere, războaie. Nu natura sau Dumnezeu au trasat frontierele, ci lăcomia oamenilor. Noua filosofie, noua religie constă în a înțelege în primul rând că pământul nu aparține nimănui altuia decât lui Dumnezeu. Vi se pare inteligent şi creştineşte să te cerți pentru a avea o bucățică de pământ? În realitate nu putem poseda nimic: când plecăm de cealaltă parte, pământul rămâne aici. Şi atunci, la ce ne-a folosit să ne batem atât?

Trebuie să încetăm să dorim ca o rasă sau o religie să domine lumea şi să-şi impună punctul de vedere; trebuie ca toți să accepte religia şi fraternitatea universală pe care soarele ni le arată. Soarele nu face nici o distincție de naționalitate, rasă sau religie: el dă tuturor lumină, căldură şi viață fără să-l intereseze cine este catolic, protestantt, musulman, budist... iar noi trebuie să-i semănăm lui.

Când spun că noi aducem o religie nouă, aceasta nu vrea să însemne că e mai bună decât cea pe care a adus-o Iisus, asta este imposibil: nu există nimic mai presus de dragoste, de sacrificiu, de abnegație, de lumină, de puritate, dar în Evanghelie nu s-a spus totul şi tocmai în explicații, în metode şi în aplicații constă aportul suplimentar ale Învățăturii Fraternității Albe Universale.

Adevărații creştini, creştinii sinceri nu pot nega că în asta constă adevărata religie a lui Hristos; nu pot acuza învățătura noastră că răspândeşte erezii sau că este o sectă.

Marii fondatori de religie: Krishna, Buda, Zoroastru, Orfeu, Pitagora, Moise, Iisus, Mahomed... au trăit într-o țară determinată, învățătura lor nu a putut să atingă decât un număr limitat de oameni, în timp ce Hristos este un Principiu Universal şi El este Cel care S-a manifestat prin toți aceşti mari maeştri. Şi chiar dacă Iisus continuă să lucreze în lumea invizibilă cu creştinii, Buda cu budiştii, Mahomed cu musulmanii, acțiunea lor este limitată, în timp ce Hristos se ocupă de lumea întreagă, căci el este un principiu cosmic.

Hristos nu aparține nici unui popor, nici unei rase, nici unei religii, el este un spirit solar. Dar este mult mai vast decât soarele şi se manifestă mult mai departe decât soarele nostru până în imensitatea cosmosului, unde există nenumărați sori mult mai mari şi mai luminoşi decât al nostru. Şi totuşi, prin intermediul soarelui nostru putem să ne îndreptăm cel mai bine spre Hristos şi spre Tatăl Ceresc. Cunoscând soarele în manifestările sale sublime de căldură, lumină şi viață, oamenii se vor apropia din ce în ce mai mult de divinitate şi pământul va deveni o grădină a paradisului unde toți oamenii vor trăi ca frații.

## Cap VI **MAREA FRATERNITATE ALBĂ UNIVERSALĂ**

Toate fințele din diversele regnuri ale naturii sunt legate între ele; fără ca noi să ştim, toate ființele care sunt deasupra noastră şi cele care sunt dedesubtul nostru sunt legate cu noi. Există deci în natură o ierarhie vie. Datorită ei, datorită legăturii care ne uneşte cu toate ființele superioare, avem posibilitatea de a ne ridica. Şi aceeaşi legătură este cea care ne leagă cu regnurile inferioare, cu animalele, cu plantele şi chiar cu pietrele.

Omul se crede singur, dar în realitate este legat cu milioane de alte ființe. El intră în contact cu ele prin gândurile şi sentimentele sale. Dacă aceste gânduri şi sentimente sunt bune, nobile, luminoase, ele influențează favorabil ființele care sunt dedesubtul lui, dar în acelaşi timp declanşează o mişcare în regnurile superioare şi energii divine încep să se reverse asupra lui.

Înțelepciunea, lumina, dragostea îngerilor, a arhanghelilor, a divinităților curg prin intermediul Inițiaților şi a marilor Maeştri şi ating pe oamenii capabili să le primească; dar ele nu se opresc aici, trec prin oameni pentru a ajunge la animale, vegetale şi minerale. Apoi, datorită unui alt curent, această forță se ridică din mineral până la regnurile superioare şi în felul acesta are loc o circulație extraordinară în univers. Cel care este legat în acest lanț viu al creaturilor este pătruns de bucuria, pacea şi lumina pe care ființele superioare le poartă în ele. Este deci periculos să rămâi independent, separat, izolat pentru că te privezi de posibilitatea de a beneficia de aceşti curenți benefici. Şi atunci de unde veți primi inspirația şi forțele

necesare pentru viața de fiecare zi? ”Le vom găsi în noi înşine...” veți spune voi. Da, pentru o lună, pentru un an poate, dar în scurt timp rezervele voastre se vor epuiza. Dacă din orgoliu şi dorință de independență vă veți tăia legătura care vă uneşte cu ființele superioare, vă veți pierde puterea. Chiar dacă ați început proiecte vaste, în curând nu vă va mai rămâne nimic pentru că este imposibil să realizezi ceva măreț dacă nu eşti legat în lanțul viu al creaturilor. Este ca şi când un bec electric şi-ar imagina că el este cel care luminează fără să se gândească la centrala care-i trimite curentul al cărei simplu conductor este.

În realitate, fie că o cerem, fie că nu, noi suntem legați, branşați, dar trebuie de fiecare dată să stabilim în mod conştient această legătură cu ființele superioare pentru ca în noi să circule un curent viu. Cel care refuză sau neglijează să creeze această legătură pierde mai devreme sau mai târziu lumina, forța şi tot ceea ce mai are. Omul poate fi puternic, poate face miracole, dar nu trebuie să uite că nu este decât un conductor de energii venite de sus. El trebuie să-şi spună: ”Înțelepciunea divină este cea care acționează în mine... lumea divină este cea care se manifestă prin mine...”, căci altfel va pierde tot.

Fraternitatea trebuie să existe pe pământ printre oameni pentru că ea există deja în univers unde este numită Marea Fraternitate Albă Universală. Ea este alcătuită din toți Sfinții, Profeții, Inițiații, marii Maeştri şi în fruntea sa este Hristos.

Fraternitatea Albă Universală este o putere care se întinde asupra întregului sistem planetar şi încă mai departe. Nu trebuie să judecați Fraternitatea Albă Universală după cea care este aici pe pământ, o mână de oameni care nu sunt totdeauna nici înțelepți, nici luminați. Adevărata Fraternitate Albă Universală, care este acolo sus, cuprinde toate ființele cele mai evoluate; aici noi suntem doar nişte muncitori care încercăm să beneficiem de lumina şi sprijinul acestor ființe pentru a le realiza proiectele. Dar Fraternitatea Albă Universală care este aici jos trebuie să devină reflectarea fidelă a celei care este sus şi pentru aceasta trebuie ca membrii săi să devină din ce în ce mai conştienți de acest privilegiu de a aprține acestei entități sublime.

Nici chiar voi n-ați înțeles încă ce înseamnă să fii în Fraternitatea Albă Universală. Unii se plâng că de când sunt discipolii acestei Învățături nimic nu s-a schimbat în privința lor. Asta pentru că nu sunt aici decât fizic şi nu în mod interior. Când discipolul se află în mod interior în Fraternitatea Albă Universală, este obligat să evolueze, să se întărească, să se îmbogățească. Atâta timp cât se mulțumeşte să trăiască superficial în această mică Fraternitate care există pe pământ împreună cu oamenii care se adună aici pentru că nu ştiu unde să meargă, bineînțeles că nu poate câştiga nimic pentru că nici o achiziție nu se capătă aşa, din exterior. Dar dacă aparțin din toată inima, din tot sufletul său Marii Fraternități Albe Universale care este acolo sus şi dacă face totul aici pentru ca proiectele acesteia să se realizeze, atunci da, viața sa va căpăta alt sens.

Când vorbesc de Fraternitatea Albă Universală nu mă refer la această mână de bărbați şi femei care sunteți voi, ci mă refer la această adunare înaltă şi sublimă de unde ne vin lumina şi forța. Şi de aceea, dacă vreți să deveniți invulnerabili, nu ieşiți din această fortăreață puternică, indestructibilă care este Fraternitatea Albă Universală. Din momentul în care pătrundeți în această incintă luminoasă, deveniți invulnerabili. Forțele ostile se vor da într-o parte pentru a vă lăsa să treceți; dar dacă vă îndepărtați, sunteți pierdut. Dacă plecați de la Izgrev, de la Bonfin sau de la un alt centru fratern, asta n-are nici o importantă, cu condiția să păstrați în permanență legătura cu Fraternitatea de mai sus. Dar dacă nu păstrați în mod interior Fraternitatea, puteți să rămâneți fizic cât doriți în ea, acest lucru nu va aduce nimic nimănui şi mai ales vouă.

În ce măsură poate fi folositoare o maşină aflată în garaj, dacă nu există un şofer capabil să o conducă? Căci nu maşina contează, ci conducătorul ei, adică spiritul omului. Din nefericire, există multe “maşini” în Fraternitate şi în timpul acesta unde sunt automobiliştii?... undeva pe-acolo, într-o cârciumă sau într-un cabaret - simbolic vorbind - bând şi amuzându-se. Credeți că toți cei care vin aici sunt cu adevărat aici? Nu se ştie unde sunt... dar când sunteți toți aici prezenți cu sufletul şi spiritul vostru se formează curenți de o putere formidabilă care atrag spirite luminoase din lumea invizibilă şi aceste spirite ne aduc

binecuvântările lor.

Toate eşecurile şi nenorocirile voastre provin din aceea că v-aţi desprins din acest lanţ al Marii Fraternităţi Albe Universale. De aceea, de acum înainte, cel puţin câteva minute pe zi gândiţi-vă la acest lanţ, intraţi în vibraţiile sale armonioase şi în acel moment tot ceea ce fiinţele superioare sunt pe punctul de a trăi, libertatea, încântarea şi extazul, tot ceea ce ele posedă drept comori şi pietre preţioase vă va fi transmis. Căci Iniţiaţii şi marii Maeştri nu păstrează pentru ei bogăţiile, ci le trimit imediat celor ce sunt dedesubtul lor şi dacă nu le primiţi, este pentru că acolo jos vă ţineţi deoparte de acest lanţ şi deci nu sunteţi pregătiţi de a le primi.

Este foarte grav pentru discipol să nu ştie să menţină legătura cu Fraternitatea Albă Universală, căci curentul nu mai coboară pentru a alunga elementele nocive şi pentru a-l purifica pe discipol; şi când acest curent nu mai coboară, fiinţele inferioare, atrase de impurităţi, încep să se strecoare în el, unde provoacă stricăciuni de toate felurile. Atunci când vă simţiţi invadaţi de fiinţe care vă calcă în picioare grădinile interioare, vă fură bogăţiile, vă sting luminile, înseamnă că n-aţi ştiut să vă conectaţi la curentul Marii Fraternităţi Albe Universale. Şi apoi vă plângeţi: ”Nu ştiu ce se întâmplă cu mine... mă simt nefericit, tulburat, tracasat...” şi pentru a ieşi din starea asta megeţi la doctor, încercaţi să vă distraţi, dar nu mai este nimic de făcut. Când au pătruns în voi entităţi inferioare nu mai există alt mijloc de a scăpa de ele decât de a intra în legătură cu fiinţele lumii sublime, să vă deschideţi inima, intelectul, sufletul, spiritul, astfel ca binecuvântarea de sus să coboare asupra voastră, ca ea să vă purifice, să vă hrănească şi să vă salveze de creaturile răufăcătoare. Când curentul care vine de sus este foarte puternic, creaturile inferioare nu pot să înainteze împotriva lui, ele sunt împinse înapoi.

Dar dacă aceste creaturi au reuşit să se instaleze în voi, este pentru că n-aţi ştiut să le opuneţi un curent destul de puternic rămânând legaţi la Marea Fraternitate Albă Universală. Marea Fraternitate Albă Universală este singura forăreaţă adevărată, trebuie să mă credeţi. Cei care vor să fie primiţi în ea trebuie să o ceară. Dacă va trebui, voi pleda în favoarea lor pe lângă entităţile sublime de sus; le voi spune: ”Sunt copiii mei, deschideţi-le uşa. Mai sunt încă reţinuţi de vechile legături ale trecutului, dar au bunăvoinţă şi viaţa este atât de grea pentru unii dintre ei! Luaţi-i pe încredere”. Şi cum aceşti prieteni sunt foarte bogaţi, ei de-abia aşteaptă să-şi distribuie bogăţiile.

## Cap VII **CUM SĂ LĂRGIM NOŢIUNEA DE FAMILIE**

Azi vă voi prezenta o idee care ştiu că nu va găsi uşor ecou în inimile şi conştiinţele voastre, căci în loc să încercaţi să înţelegeţi către ce punct de vedere ridicat vă conduc, veţi reacţiona conform vechilor voastre concepţii şi tradiţii şi veţi fi indignaţi de explicaţiile mele. Sunt dezolat de pe acum, dar vă voi vorbi totuşi pentru a pregăti terenul. Încercaţi să mă ascultaţi cu atenţie până la capăt, poate veţi reuşi să înţelegeţi avantajele a ceea ce vă prezint.

De mii de ani familia a fost considerată ca bază a societăţii. E adevărat că în Occident, de câteva zeci de ani familia începe să se dezbine, dar cu toate acestea, celula familială rămâne încă foarte importantă: fiecare trăieşte în familia sa, o iubeşte, munceşte pentru ea, o protejează, o apără... E foarte bine, e normal, sunt de acord.

Familia este o creaţie a naturii însăşi. Inteligenţa Cosmică a văzut că această formă de existenţă era bună pentru creaturi care, astfel, se într-ajutorau, se susţineau, se protejau, lucrau împreună. Familia este ca o fortăreaţă, un adăpost solid, stabil unde individul se simte în siguranţă. Şi în trecut familiile formau adevărate triburi, care puteau chiar să-şi declare război. Priviţi chiar la vendetele familiilor corsicane. Deci natura însăşi este cea care a dat membrilor unei aceleiaşi familii acest ataşament, această nevoie de a fi împreună pentru a se ajuta, pentru a se proteja; se vede asta şi la animale. Da, dar oare planurile Inteligenţei Cosmice prevăd ca această situaţie să dureze o eternitate? Oare oamenii nu pot merge puţin mai departe decât atât? Oare forma în care a fost creată familia nu se poate lărgi, ilumina, înnobila? Trebuie să începem acum să înţelegem că familia, aşa cum o concepem, împiedică umanitatea să formeze

o unitate, o singură mare familie. De ce? Pentru că fiecare mică familie nu se gândeşte decât la fericirea ei, la satisfacţia sa, la avantajul său personal şi asta o împiedică să se ocupe de marea familie: umanitatea întreagă.

Această concepţie îngustă asupra familiei este deci punctul de plecare al tuturor purtărilor egoiste şi a sosit acum momentul pentru ca oamenii să lărgească această noţiune şi să înţeleagă că toate familiile trebuie să se topească în marea Familie, căci de nu, vom vedea în continuare doar mici clanuri care se războiesc. Dezordinea, anarhia există din cauza acestei mentalităţi a oamenilor pentru care nimic nu este mai mare, mai vast, ca mica lor familie. Şi ei cred că asta este minunat, formidabil şi că toată lumea trebuie să încurajeze asta. Ascultaţi doar la sfaturile pe care mulţi părinţi le dau copiilor lor: să se descurce, să trişeze, să-i calce pe ceilalţi în picioare pentru a reuşi cu orice preţ... Nu idei divine le insuflă, ci proiecte dintre cele mai egoiste şi interesate. Din când în când li se spune că trebuie să existe între fraţi şi surori puţină dragoste, generozitate, indulgenţă, dar chiar şi aşa, nu se vede asta prea des, ci chiar membrii aceleiaşi familii se sfâşie...

Se spune deseori că familia este o celulă a societăţii. De acord, dar să vedem cum funcţionează celulele în organismul uman? Toate, acolo, la un loc, muncesc pentru binele întregului organism. Şi în societate ce vedem? Toate familiile sunt distincte, separate şi chiar rivale: fiecare are idei diferite, proiecte diferite, intenţii diferite, care sunt fără încetare cauze de dezordine. Trebuie să mergem acum mai departe, e nevoie de o înţelegere mai vastă şi trebuie ca toate familiile să se topească în marea Familie, Familia Universală. Asta nu înseamnă că ele trebuie să se descompună şi să dispară. Nu, ci trebuie să se unească pentru a servi unui scop care le depăşeşte. Aşa cum toate celulele corpului sunt legate unele cu altele şi muncesc pentru această celulă imensă care este fiinţa umană, pentru a o menţine în stare de sănătate, la fel toate familiile vor trebui să muncească pentru ca organismul umanităţii întregi să devină sănătos.

Când spun că partea spirituală trebuie să fie pe primul loc, ei bine, chiar asta este partea spirituală: colectivitatea, marea Familie, Fraternitatea Universală şi mica familie trebuie să urmeze pe locul doi. Atâta timp cât mica familie va fi pe primul loc, nimic nu o să se poată aranja. De aceea, nu trebuie să ne temem să înlocuim unele concepţii dacă ele sunt strâmbe, greşite, depăşite. Familia nu va dispare, nu se pune problema să o facem să dispară, dar ea se va lărgi, va intra în marea Familie şi se va realiza Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa, Vârsta de Aur...

Nu sunt împotriva familiei, admir familia şi eu am o familie. Familia este necesară, dar nu trebuie să sacrifici totul pentru ea, căci nu ea este lucrul cel mai mare şi cel mai important. Aş merge chiar mai departe spunând că familia are ca misiune să-i ajute pe membrii săi să se încadreze în marea familie universală. Iată ceea ce mi-ar place să vă fac să înţelegeţi: importanţa acestei mari Familii, acestei fraternităţi universale, pentru care fiecare membru trebuie să muncească. Până în prezent, familia şi-a ratat misiunea şi de aceea se dezmembrează. Câte familii mai există încă în care se trăieşte în armonie? Priviţi la numărul de divorţuri... Statisticile vorbesc singure. Este vina mea? N-am nici o vină. Înainte de a fi spus vreun cuvânt despre asta, alţii şi-au luat sarcina demolării ei.

Pentru a salva familia trebuie ca noţiunea să fie lărgită, trebuie ca ea să cuprindă întregul pământ. Trebuie ca umanitatea întreagă să devină o singură familie. Nu mă înţelegeţi greşit: asta nu înseamnă că nu trebuie să vă mai ocupaţi de membrii familiei voastre, să-i hrăniţi, să-i adăpostiţi, să le daţi bani, să-i instruiţi. Nu, dar cu această lărgire a conştiinţei o s-o faceţi mai bine decât înainte. Le veţi explica faptul că se vor rezolva toate problemele numai dacă se vor strădui să creeze această Familie universală. Până în prezent nu familia este cea care a reuşit să împiedice nenorocirile, războaiele şi mizeriile. Şi toate acestea vor continua. Dar dacă familiile se vor topi într-o mare Familie, nu va mai fi război, nici mizerie.

Soluţia, adevărata soluţie, trebuie să o căutăm în lărgirea familiei. Atâta timp cât vă limitaţi la micul vostru cerc familial, nu veţi putea niciodată să contribuiţi la binele lumii întregi: ceea ce faceţi, faceţi doar pentru voi şi e chiar îndoielnic că în acest mod acţionaţi cu adevărat pentru binele vostru. Ocupându-vă de voi înşivă, Dumnezeu ştie dacă vă serviţi

interesele! Dar străduindu-vă ca toate familiile să se topească într-o mare Familie, acţionaţi nu numai pentru ceilalţi dar şi pentru voi înşivă. Căci dacă această idee se realizează, ea va aduce în întreaga lume avantaje de care şi voi veţi beneficia. Dacă nu, nu veţi face niciodată bine nimănui, nici măcar propriilor copii, deoarece cu modul vostru de a-i iubi le veţi insufla noţiuni prea personale şi într-o zi spiritul lor va fi acela care vă va reproşa că nu le-aţi dat idei divine şi i-aţi făcut să întârzie pe drumul evoluţiei.

Deseori copiii îi fac pe părinţi nefericiţi pentru că în mod inconştient le reproşează de a-i fi educat într-o manieră prea îngustă, de a nu le fi arătat drumul măreţiei, al luminii. Ei da, treaba asta merge departe! Câţi oameni nu se simt mândri de ei înşişi pentru că sunt convinşi că-şi fac datoria şi se străduiesc pentru binele familiei lor. În realitate, nu este atât de sigur dacă-i fac bine. Dacă judecăm conduita lor din punct de vedere ceresc, nu fac chiar nimic bun căci se mulţumesc să-şi menţină membrii familiei în îngustime, egoism şi obscuritate. Aşa că atenţie, forţaţi-vă să vă schimbaţi punctul de vedere, consacraţi-vă acestei activităţi pentru marea Familie şi totul se va aranja în viaţa voastră. Fiinţele au nevoie de o hrană spirituală şi ele vor sfârşi prin a vă abandona dacă nu sunteţi capabili să le-o daţi. Câte femei nu şi-au părăsit bărbatul pentru că el nu se ocupa decât să le copleşească în plan material, fără să le dea niciodată nimic sufletului şi spiritului lui!

La ora actuală, o mulţime de părinţi se plâng că proprii lor copii îi părăsesc, pentru a intra în sectele care s-au înmulţit de câtiva ani. Ei nu înţeleg de ce, cu toată dragostea, sacrificiile şi bunătatea lor, aceşti copii au nevoie să meargă să caute o altă “familie” în altă parte. Şi atunci se înfurie, alertează autorităţile, se adresează jurnaliştilor şi lansează acuzaţii, deseori nejuste, pentru ca opinia publică să le dea dreptate. Căci dacă familia se dezmembrează, dacă familia, care este la baza întregii vieţi sociale, este în pericol, este grav, este periculos. Bineînţeles, este periculos, şi este magnific să vrei să protejezi familia, eu sunt de acord şi întreaga mea viaţă nu fac decât asta. Dar cum să procedez? Şi care anume concepţie asupra familiei trebuie apărată? E o întrebare care trebuie să ne-o punem.

Dacă psihologii, educatorii ar analiza cu onestitate întrebarea din punct de vedere filosofic, etic, psihologic ar descoperi care este motivul pentru care unii copii simt nevoia să-şi părăsească părinţii. Căci tineretul de azi are nevoie de altceva decât ceea ce i se propune, are nevoie de o viziune asupra vieţii mai largă, mai vastă, mai nobilă, mai dreaptă şi acest lucru îl caută el în secte.

Mulţi copii vor să plece de acasă datorită îngustimii, lipsei de înţelegere a părinţilor lor, sau a modului lor de a trăi, prea ordinar, prea primitiv. Şi e adevărat, tineretul are nevoie de un ideal, el vrea să trăiască o viaţă mai frumoasă, mai luminoasă, mai spirituală, vrea să cunoască partea ascunsă a lucrurilor; e atras de mister, de supranatural. Din păcate, unii indivizi profită de aceste tendinţe pentru a-i atrage, pentru a-i duce de nas şi pentru a se îmbogăţi dându-se drept mari Maeştri, ei având în realitate aceleaşi vicii şi slăbiciuni ca şi ceilalţi. Ei nu ştiu că nu ai voie să te dai drept Maestru dacă nu ai fost pus la încercare, ales şi delegat de către Maeştri adevăraţi pentru a face această treabă. Dar oamenii sunt atât de ignoranţi şi de lipsiţi de discernământ că sunt în stare să persecute un adevărat Iniţiat, dar în schimb să urmeze pe un individ oarecare care se proclamă el însuşi profet, salvator sau Hristos. Doamne Dumnezeule, dacă există atâţia Hristoşi în lume, cum se face că umanitatea este într-o stare atât de jalnică?

Şi acum, celor ce vor cu adevărat să apere şi să protejeze familia, le pot spune acest lucru: atâta timp cât părinţii nu vor face nimic pentru a duce o viaţă mai frumoasă, mai inteligentă, mai nobilă, mai vastă pentru a fi modele de perfecţiune pentru copiii lor, aceştia vor fi oricând tentaţi să-i părăsească în cel mai scurt timp posibil. Să hrăneşti un copil, să-l îmbraci, să-l faci să meargă la şcoală, nu este suficient. Trebuie să-i mai dai şi altceva inimii lui, sufletului lui...

Tot ceea ce faceţi, să faceţi cu ideea universalităţii în minte, numai astfel vă veţi ajuta cu adevărat familia. Şi mai mult decât atât, toate acele fiinţe pe care le-aţi luminat şi le-aţi apropiat de Dumnezeu, vor veni în preajma voastră în următoarele încarnări pentru a vă recompensa. Căci să nu credeţi că vom trăi la infinit cu membrii familiei noastre actuale, asta

o facem doar pe durata unei singure încarnări, Dumnezeu ştie unde vor mai fi după aceea! Şi atunci, merită să sacrifici lucruri veşnice pentru o familie pe care o ai numai în timpul unei existenţe?... Ceea ce merită, este de a avea o familie pe veci. Eu, tocmai asta şi fac, mă străduiesc pentru a avea o familie pentru o veşnicie... şi o s-o am.

Cu cât veţi vrea să vă păstraţi familia doar pentru voi, pentru că asta vă face plăcere vouă înşivă, cu atât mai repede o veţi pierde; toţi vă vor părăsi şi nu vor mai veni niciodată să se reîncarneze în preajma voastră, pentru că vor avea o amintire urâtă despre voi! În timp ce, acţionând aşa cum încerc eu să o fac, adică în mod dezinteresat, o să vă am pe toţi lângă mine, chiar şi în alte reîncarnări. Din cauza a tot ceea ce vă dau, veţi veni să mă căutaţi chiar pe alte planete pentru a-mi mulţumi. Căci ceea ce încerc eu să vă dau este mult mai mult decât poate să vă dea o familie obişnuită.

Dacă veţi citi Evangheliile, veţi vedea că Ioan avea aceeaşi concepţie ca şi mine asupra familiei. Într-o zi, povesteşte Evanghelia, pe când Iisus se adresa mulţimii, mama şi fraţii săi care erau afară, încercară să-i vorbească. Cineva îi atrase atenţia, dar Iisus îi răspunse celui ce i-a spus aceasta: ”Cine este mama mea şi cine sunt fraţii mei?” Apoi întinzând mâna spre discipolii săi, a spus: ”Iată mama şi fraţii mei. Căci acela ce îndeplineşte voia Tatălui Meu care este în Ceruri, acela este şi fratele şi sora şi mama mea”. Deci, vedeţi, pentru Iisus, adevărata familie o constituie copiii lui Dumnezeu care reprezintă o familie uriaşă pe pământ şi chiar până pe alte planete. Iată de ce sunt şi eu adeptul marii Familii.

Cât despre mica familie, să nu mai vorbim! Ea este prea posesivă. Ştiţi de ce fiecare ţine aşa de mult la propria familie? Veţi spune: ”Păi din dragoste, din ataşament”. Nu, eu nu cred că din acest motiv. Oamenii se gândesc la ei înşişi, încearcă să aibe grijă de bătrâneţea lor, să se simtă înconjuraţi, iubiţi. E o manieră atât de egoistă! Priviţi animalele: imediat ce puiul de animal este în stare să se descurce singur, hai, întinde-o, mama îl alungă. Animalele sunt mai dezinteresate decât oamenii, ele nu încearcă, în ceea ce le priveşte, să-şi acapareze copiii, sub pretext că-i iubesc! De multe ori nu există pic de dragoste la părinţii aceia, ei nu se gândesc decât la ei înşişi. Ataşamentul lor nu este nimic altceva decât egoism sau frică.

Acum, în lumina acestor câteva cuvinte, studiaţi-vă şi încercaţi să vedeţi cum vă consideraţi familia, care vă sunt sentimentele, scopurile, proiectele... Încercaţi să vedeţi dacă nu este preferabil să depăşiţi aspectul individual, personal al familiei pentru a o considera în dimensiunea sa universală. Căci mica familie nu e nimic fără cealaltă, marea Familie. Ştiu că asta va contrazice convingerile şi obişnuinţele umane, dar n-am ce face, trebuie să dezvălui adevărul pentru a vă face să aveţi o conştienţă mai largă asupra lucrurilor.

Câte teme mai sunt de adus la lumină, de corectat, de reaşezat! Atâtea concepţii greşite s-au acumulat în decurs de mii de ani şi împedică fericirea omenirii! Uitaţi-vă, toţi se preocupă doar să-şi aranjeze propriile lor afaceri pentru a supravieţui, a mânca, a se îmbrăca, a câştiga bani, a se căsători, a avea câtiva copii... Nu se gândesc decât la ei înşişi. Din când în când, fac câte ceva şi pentru societate, puţin, dar în general, totul este pentru ei înşişi... Iată de ce soarta omenirii nu se îmbunătăţeşte, pentru că nimeni nu se gândeşte la colectivitate, toţi se gândesc numai la ei, la familiile lor. Ei cred că punându-şi afacerile la punct vor trăi în siguranţă, dar asta nu este adevărat.

Noi toţi trăim în colectivitate, şi dacă în această colectivitate izbucneşte o revoluţie, o revoltă, un război, bunurile noastre individuale nu mai sunt în siguranţă. Chiar dacă ne aranjăm propriile afaceri, în realitate ele nu sunt niciodată definitiv aranjate pentru că pot veni pe neaşteptate, din partea colectivităţii, zguduituri care pot distruge totul. Există în permanenţă o sabie a lui Damochles suspendată deasupra capului fiecărui individ. Istoria a arătat-o; s-au văzut atâtea personaje puternice şi bogate, pe care se părea că nimic nu le putea atinge! Dar în societate s-au produs tulburări şi au sfârşit prin a pierde totul, chiar şi viaţa. Asta arată că destinul familiilor e legat de cel al colectivităţii. Deci, dacă se îmbunătăţeşte viaţa colectivă, fiecare individ va fi în siguranţă, căci numai stabilitatea colectivă, de care depinde totul, dă siguranţă şi bogăţie indivizilor.

Există două moduri de a ne vedea interesul. Primul este acela de a gândi că aranjându-ne propriile afaceri, fără a ţine seama de orice altceva, va fi bine. Dar, v-am spus, asta este

imposibil, deoarece suntem legați de colectivitate şi dacă se abat nenorociri asupra unora, noi nu putem fi scutiți, suntem şi noi prinşi în aceleaşi vâltori. Celălalt mod de a vedea lucrurile, cel adevărat, este cel care începe prin îmbunătățirea afacerilor colectivității, deoarece fericirea sau nenorocirea fiecărui individ depinde de starea acestei colectivități.

Da, singura soluție pentru a proteja cu adevărat familia constă în a munci pentru colectivitatea mondială, trebuie ca toți cârmuitorii tuturor țărilor să înțeleagă că este necesar să se formeze un guvern mondial, trebuie ca toate țările să se topească într-o singură țară, întregul pământ să devină o singură familie. Veți spune: ”E imposibil, există motivele acestea şi acelea care împiedică să...”. Ştiu tot ce îmi puteți spune. Pentru moment, desigur, voi aveți dreptate, dar eu, eu acționez pentru viitor. În viitor această unitate se va face, pentru că evenimentele vor conduce oamenii spre aceste concepții. Nenorocirile, războaiele îi vor obliga pe oameni să-şi modifice punctul de vedere.

Trebuie să acceptăm acum această nouă filosofie pe care era Vărsătorului o aduce în lume, trebuie să o întreținem, să o întărim, acordându-i un loc din ce în ce mai mare în inima noastră, în inteligența noastră, în sufletul şi spiritul nostru. Gândurile şi sentimentele tuturor ființelor luminate formează o puternică undă luminoasă care se propagă şi acționează asupra tuturor creierelor omeneşti şi într-o bună zi, lumea întreagă va fi influențată, contaminată de această nouă lumină. De aceea, aşa cum v-am tot spus, lăsând oamenii să ignore faptul că gândul reprezintă o forță activă se frânează enorm evoluția omenirii. Dar noi, care cunoaştem puterea gândului, a meditației, a rugăciunii şi rezultatele benefice pe care ele le pot produce asupra omenirii, noi participăm la această activitate luminoasă pentru ca idealul Fraternității Albe Universale să se propage în lumea întreagă. Şi Fraternitatea Albă Universală nu cere decât un singur lucru: ca lumea întreagă să formeze o singură familie.

Toate religiile cred că oamenii sunt copiii aceluiaşi Tată. Se crede, se crede... dar ce folos că se crede, dacă se acționează exact ca şi cum nu s-ar crede nimic? Chiar creştinii, care au insistat atât de mult asupra legăturii frățeşti care trebuie să existe între oameni, din moment ce rugăciunea lor începe chiar cu aceste cuvinte: ”Tatăl nostru, carele eşti în Ceruri...” priviți-i cum se comportă între ei! Duceți-vă în tribunale şi vedeți acolo dacă sunt frați şi surori! Încalcă toate învățăturile date în Evanghelie, se învrăjbesc, se sfâşie, între țări, între Biserici, şi chiar în cadrul aceloraşi familii... Şi atunci?

Fraternitatea Albă Universală desfăşoară o activitate formidabilă în lume; nu se poate vedea încă, dar se va vedea ceva mai încolo, toți vor vorbi limbajul nostru, vă spun eu. Şi atunci, este aşa de rău să luați parte la această activitate?... Ar trebui să fiți mândri de a vă putea spune: ”A! Viața mea capătă sens, căci acționez pentru lumea întreagă”. Dar în loc să participe la o operă formidabil de mare şi de frumoasă şi să fie în sfârşit folositori la ceva, oamenii preferă să se mulțumească cu o viață neimportantă, ştearsă. “Da, veți spune, dar este o activitate care nu se vede”. Poate că nu se vede, dar se simte!

Vă invit să participați la activități grație cărora veți simți că viața vă devine atât de interesantă, atât de luminoasă, că veți fi voi înşivă mirați. Trebuie să ajungeți să înțelegeți că adevărata glorie, adevărata putere, adevărata fericire se află tocmai în acest gând, în această dorință de a face o lucrare divină pentru lumea întreagă, căci în acest fel declanşați puteri spirituale care vin să vă viziteze. Şi aici, aveți pentru asta tot ceea ce vă trebuie: filozofia, condiții bune de viață, cadrul, ambianța... Atunci, ce aşteptați pentru a începe să acționați? Toată lumea e gata imediat să ia parte la nişte scandaluri, pe undeva, dar să ia parte la o muncă divină, asta nu, niciodată, pentru nimic în lume!

Trebuie să vă spun acum că această activitate prodigioasă ce trebuie desfăşurată aici pe pământ, a fost deja hotărâtă, decretată, acolo sus. Cerul a hotărât că toate valorile umane vor fi schimbate. Numai că Cerul nu poate interveni direct pe Pământ, căci regiunile intermediare sunt un fel de zone închise între ele; nu că ar fi cu adevărat separate, dar dat fiind faptul că fiecare a fost făcută dintr-o materie de densitate diferită, pentru a putea acționa în fiecare din aceste regiuni trebuie să fii, de fiecare dată, dotat cu instrumentele corespunzătoare. Spiritele lumii invizibile sunt foarte puternice, dar ele nu pot acționa cu eficacitate în planul fizic deoarece nu sunt alcătuite din materie fizică. În şedințele de

spiritism, mediumul are rolul de a furniza o materie fluidică, numită ectoplasmă, datorită căreia spiritele se pot manifesta. Dacă li se dă această materie, ele pot, în câteva secunde, să demoleze o casă, pe când fără această materie ele nu pot să deplaseze nici măcar un fulg.

În acelaşi mod, spiritele cele mai elevate din lumea divină nu pot interveni în treburile oamenilor dacă oamenii înşişi nu le creează posibilitatea de a acţiona. Imaginaţi-vă o fortăreaţă enormă: atâta timp cât nu există un trădător în interior ca să deschidă porţile duşmanilor, niciodată aceştia nu vor putea pătrunde înăuntru. Într-una din zile, spuneam în faţa Fraternităţii: ”Ştiţi voi cine sunt eu?” Bineînţeles, toţi se aşteptau ca eu să spun: ”Sunt Iisus... sunt Sfântul Pavel... sau Tamerlan!” pentru că, după tonul solemn pe care-l foloseam, aceasta nu putea fi decât o mare revelaţie. Dar iată ce am spus: ”Eu sunt trădătorul numărul 1!” Ce decepţie! Ca să fii trădător, nu este prea grozav. Dar le-am explicat: ”Pământul seamănă cu o fortăreaţă - atât de obscură şi de bine baricadată, că armata cerească nu poate să pătrundă înăuntrul ei - trebuie deci să existe un trădător, şi eu am acceptat să joc acest rol, pentru a deschide porţile luminii şi dragostei.” Ei, atunci s-au liniştit şi au început să înţeleagă.

Spiritele de sus nu pot face mare lucru pe pământ, căci pe pământ oamenii sunt mai puternici decât toate armatele cereşti la un loc, şi când vor să le ţină piept, nimic nu-i de făcut. De aceea Cerul caută pe câte cineva care să accepte să-i dea drumul înăuntru. Deci, în realitate, spiritualiştii sunt “trădători” cu ajutorul cărora Cerul se poate strecura. De aceea şi voi trebuie să deveniţi “trădători” pentru a permite spiritelor divine să pătrundă şi să transforme totul pe pământ.

Aşa că acum hotărâţi-vă; trebuie să formăm acum o fraternitate de fiinţe foarte avansate, care vor acţiona pentru a permite intrarea armatelor Cerului în vederea transformării întregului pământ. Şi apoi, vă spun eu, vor fi din ce în ce mai mulţi lucrători care vor veni să ne ajute.

## Cap VIII **FRATERNITATEA - O STARE SUPERIOARĂ A CONŞTIINŢEI**

### I

Când aruncăm o privire asupra lumii, asupra societăţii, asupra familiilor, constatăm că totul este astfel organizat pentru a satisface natura umană, ceea ce înseamnă, în realitate, natura animală cu instinctele ei cele mai primitive. Toate regulile, măsurile, normele, toate criteriile societăţii, întreaga educaţie chiar, sunt concepute în funcţie de această mentalitate atât de răspândită: să-ţi tragi spuza pe turta ta, să acaparezi, să câştigi, să profiţi. De aceea asistăm la atâtea rivalităţi, lupte, masacre.

Şi totuşi, în momentul în care omul a fost creat în atelierele Domnului, Inteligenţa Cosmică a plasat în el germeni care urmau să se dezvolte într-o zi sub formă de calităţi, de virtuţi, de gesturi sublime de abnegaţie şi de renunţare. Se mai văd, când şi când, manifestându-se la anumite finţe... Fără nici o îndoială, comportarea lor ne dovedeşte că o natură divină se manifestă prin intermediul lor. Dar ei sunt atât de puţin numeroşi, încât nu pot influenţa mulţimea şi chiar, câteodată, pot deveni victimele acesteia, deoarece această mulţime, incapabilă să îi aprecieze, se aruncă asupra lor pentru a-i masacra.

În conferinţele mele m-am oprit adeseori asupra acestei probleme atât de importante a celor două naturi ale fiinţei umane: natura inferioară, animalică - pe care am numit-o personalitate - şi natura superioară, divină, care doarme încă în fiecare dintre noi deoarece nu ne-am dat niciodată osteneala de a o dezvolta - pe care am numit-o individualitate. Aceste două naturi se găsesc în om într-o stare atât de încâlcită încât lui nu-i este întotdeauna posibil de a discerne care din ele este pe punctul de a se manifesta şi deseori, deşi el este convins că acţionează în mod onest şi integru, în realitate este pe punctul de a-şi asculta natura sa inferioară şi se comportă ca un animal. Şi dacă acum anarhia şi egoismul au devenit legi, este pentru că majoritatea oamenilor consideră normal să se ia după natura lor inferioară, animală,

care este totdeauna dornică să-şi facă de cap, şi să-şi satisfacă toate capriciile în detrimentul celorlalţi, ca şi cum numai ea singură ar fi pe lume.

Închipuiţi-vă acum că un Iniţiat, un Maestru ar vrea să-i facă pe oameni să iasă din această harababură şi că, pentru aceasta, creează o Fraternitate pentru a-i aduce să trăiască într-o atmosferă de pace, unde nimeni nu este aservit altcuiva, nimeni nu este vrăjit, din contră, unde fiecare este lucid, se simte liber şi independent, dar într-o atmosferă de armonie colectivă... Când o fiinţă care nu are nici o idee despre aceste noi concepţii ajunge la Fraternitate, evident că asta nu-i place, se revoltă şi nu face nimic altceva decât să critice. De ce aici toată lumea este respectuoasă? Şi ce înseamnă linişte asta? Aceasta este înrobire, hipnotism, vrăji, acestea trebuie refuzate! Adică, în realitate, vor întoarcerea la haos. Cu o astfel de mentalitate oamenii nu pot face altceva decât să se precipite spre catastrofă.

Este cea mai mare greşeală să gândiţi şi să credeţi - cum o fac mulţi - că devenind anarhici şi contestatari se vor dovedi mai inteligenţi, mai liberi şi mai puternici. Dacă ei ar studia modul în care Inteligenţa Cosmică a creat organismul uman, ar observa în funcţionarea lui anumite legi pe care le-ar putea transpune în alte planuri. Pentru ca organismul uman să funcţioneze bine şi să fie sănătos trebuie ca celulele sale să lucreze în armonie, cu dezinteres şi nu exclusiv pentru ele însele; stomacul nu trebuie să digere doar pentru el, inima nu trebuie să bată numai pentru ea însăşi, plămânii nu trebuie să respire doar pentru ei... nici picioarele, ochii, urechile, creierul... ci pentru tot întregul, pentru bunăstarea întregului corp, pentru omul luat ca un întreg. În timp ce la oameni, fiecare e pentru sine. Iată de ce omenirea este un organism bolnav, atât de bolnav încât este în pericol de moarte.

Buna funcţionare a unui organism depinde de modul de respectare a legii sacrificiului, a impersonalităţii. Când există o manifestare de egocentrism pe undeva, apar celule recalcitrante care vor să formeze un stat în stat, organismul se îmbolnăveşte. Aceste celule sunt ca o tumoare, un cancer care roade organismul, pentru că ele nu ascultă de legea dragostei, ele vor să trăiască pentru ele însele...

Prin intermediul omului, însuşi Inteligenţa Cosmică ne vorbeşte, ne explică, ne dă îndrumări. Dar oamenii preferă să se instruiască din cărţi scrise de oameni roşi de viermi, bolnavi, ca şi cum oamenii aceştia ar putea fi în posesia adevărului! Şi acolo unde natura a înscris totul, acolo unde se găseşte o bibliotecă vie, în fiinţa omenească pe care a creat-o Dumnezeu, nimeni nu se duce să citească şi să înveţe.

Avantajul vieţii colective este că ea îl obligă pe om să se pună în acord cu alte fiinţe; el face progrese datorită acestei sincronizări cu colectivitatea. Şi cum colectivitatea umană tinde să fie în armonie cu o colectivitate mai vastă, colectivitatea cosmică, încercând să se armonizeze cu ceilalţi, omul intră în contact cu Inteligenţa Cosmică şi astfel primeşte binecuvântările ei.

Omenirea seamănă cu o mare orchestră. Fiecare fiinţă poate fi comparată cu un instrument muzical: clarinet, violoncel, trompetă, vioară, pian, chitară... şi viaţa divină care trece prin fiecare fiinţă suflă în aceste instrumente sau le atinge uşor coardele. Fiecare creatură scoate un sunet anumit şi Inteligenţa Cosmică le-a acordat astfel încât ele să poată forma o simfonie în Univers. Doar aici pe pământ simfonia nu există, deoarece oamenii, antrenaţi de instinctele şi pasiunile lor, nu reuşesc să vibreze aşa precum i-a creat Dumnezeu, la unison cu armonia universală. Ei nu reuşesc deoarece natura lor inferioară le limitează câmpul conştiinţei lor. Dar în ziua în care îşi vor propune ca scop colectivitatea, sau mai degrabă fraternitatea, ei vor vibra în acord cu întreg universul şi datorită acestei armonii vor primi cei mai buni curenţi din cosmos, vor restabili calea pentru ca energiile celeste să poată circula şi să vină să îi viziteze. Nimic nu este mai rău ca o viaţă pur personală, care să nu fie în acord cu viaţa colectivă, viaţa universală, căci ea blochează canalele şi împiedică energiile să circule.

Va trebui să ne reîntoarcem la acea armonie pe care a creat-o Dumnezeu la început. Dumnezeu i-a creat pe oameni pentru ca ei să se acorde între ei, ca într-o orchestră... Dar nu s-a înţeles niciodată ce este o orchestră sau un cor. Corpul nostru fizic, când este în stare pefectă, este un cor, unde toate celulele, toate organele cântă împreună pentru a produce o stare de bine, bucurie, sănătate. Când celulele nu mai cântă în armonie, omul se simte

suferind, dezechilibrat, nefericit şi boala ia diverse forme, în funcție de sunetele dizarmonioase pe care organele le-au produs.

N-a fost niciodată interpretat faptul că, într-o orchestră, un muzician nu are dreptul să cânte aşa cum pofteşte: el trebuie să respecte notele, măsura, nuanțele, căci de nu, este dat afară. Ei bine, credeți-mă, umanitatea nu este o orchestră bună; se aud atâtea disonanțe! Toți cântă cât îi țin gurile, interpretează indiferent cum, de îți vine să-ți astupi urechile. Fiecare crede că are dreptul să cânte după cum îi place. Aceasta nu e adevărat, dar numai în Şcolile Inițiatice li se explică oamenilor că trebuie să se armonizeze. Pentru a se armoniza, trebuie ca mai înainte să înțeleagă că armonia este preferabilă. Apoi, trebuie să o dorească cu o intensă dragoste; şi, în sfârşit, trebuie să se hotărască să facă eforturi şi sacrificii pentru a o realiza. Şi apoi?... apoi, nu mai este nimic de spus, armonia va vorbi de la sine...

Rețineți deci acest gând, că va trebui să faceți tot posibilul pentru a accepta Marea Fraternitate Albă Universală ca un punct de plecare pentru evoluția voastră, căci alt drum nu mai există. Dacă fericirea şi abundența nu au coborât încă pe pământ, e pentru că omenirea e împărțită. Fiecare nu urmăreşte decât binele lui personal, oamenii nu sunt îndemnați să acționeze pentru binele lumii întregi, ci rămân în cercul strict al personalității lor şi în aceste condiții Împărăția lui Dumnezeu nu poate veni. Numele Fraternității Albe Universale subînțelege o altă activitate, cu alte metode, un alt ideal: Împărăția lui Dumnezeu, fericirea umanității. Totul este cuprins în aceste trei cuvinte: Fraternitatea Albă universală. Această denumire deranjează pe unii, care - se pare - sunt împotriva ei. Cu atât mai rău pentru ei, nu ştiu de ce se lipsesc.

Imaginați-vă că aparțineți unei orchestre. În timp ce vă cântați partitura, auziți ridicându-se de jur împrejur acea armonie care provine de la celelalte instrumente şi vă simțiți dilatat, fericit. Cântați numai partitura voastră şi toată această armonie, această frumusețe din jurul vostru vine şi vă îmbrățişează. Sau luați exemplul unui cor: cântați numai câteva note şi toți ceilalți vă bombardează cu o poezie, cu o armonie minunată care vă dilată.

Ceea ce vă doresc eu e numai binele vostru şi nimic altceva. Dacă n-ar fi adevărat, de mult v-aş fi excrocat şi aş fi plecat, spunând: ”La revedere, la revedere!” Şi nu mi-au lipsit ocaziile: au fost câteva femei extrem de bogate care, nu ştiu de ce, voiau să se căsătorească cu mine şi să-mi dea toată averea lor, dar eu n-am acceptat niciodată, nu m-a interesat acest lucru. Deci nu am devenit mai bogat, ci am rămas liber ca să vă ajut. Căci, ceea ce contează pentru mine este doar binele vostru, să vă văd limpezi, curați, luminoşi, puternici, voinici, fericiți. Din ce motiv?... Pentru satisfacția mea personală, atât! Vreau să-mi pot spune: ”Vezi, ai reuşit!” Şi cine vorbeşte aici, individualitatea sau personalitatea? Voi sunteți cei ce trebuie să analizați asta.

Vă spuneam într-una din zile că nu există acțiuni complet dezinteresate, chiar Dumnezeu are un interes în ceea ce ne priveşte. Dezinteresare absolută nu există; există numai grade de interes, mai mult sau mai puțin spirituale. Şi chiar când nu doriți decât un singur lucru, să faceți pe oameni fericiți, luminoşi şi liberi, chiar şi atunci aveți un interes, să arați, să semănați cu soarele, cu Dumnezeu. Acest interes este atât de dezinteresat încât intră într-o altă categorie şi devine divin, dar în realitate aveți totuşi un interes. Şi eu am unul, mai mare decât toate: să las în voi amprentele lumii divine, urme de neşters, pentru ca mai târziu, când veți fi departe de mine să vă puteți aminti de asta.

## II

De multe ori când nu ne simțim prezentabili, fie că suntem prost îmbrăcați, fie că suntem în dispoziție proastă, încercăm să ne ascundem. În alte zile, din contră, ne simțim în formă, avem chef să ne arătăm, să placem altora şi să primim ceva de la ei, cel puțin aprobarea lor. E atât de natural! Chiar la animale, la păsări, există acest instinct. Ele ştiu ce înseamnă să fii frumos, sau urât. Priviți păunul, dacă şi-a pierdut penele, se ascunde, altfel se plimbă pentru a şi le etala. Şi asta nu este adevărat doar pentru aspectul exterior, de aceea am îndrăznit să spun într-una din zile că cei ce nu doresc să trăiască într-o fraternitate înseamnă

că în interior se simt dezagreabili. Da, e absolut adevărat. Când aveţi sentimente bune, multă dragoste, atunci încercaţi să le revărsaţi asupra celorlalţi, pentru că asta unge, dă pe dinafară... Şi când vă simţiţi obosit, supărat, dezamăgit, simţiţi nevoia să vă îndepărtaţi.

Deci, faptul că vă place să trăiţi în Fraternitate este deja un semn bun, în timp ce dorinţa de a rămîne mereu în vizuina voastră e o proastă recomandare pentru voi. Chiar dacă credeţi că sunteţi teribil de inteligent, ei nu, aflaţi că inteligenţa vă este defectuoasă. Căci, repet, cînd eşti cu adevărat bogat în interior, simţi nevoia să dai din bogăţiile tale şi altora.

Toţi cei cărora le place viaţa în Fraternitate sunt bineveniţi. Chiar dacă nu au capacităţi mari, din moment ce emană această dragoste frăţească ei sunt folositori, căci acesta este elementul de care avem nevoie cel mai mult. Pentru a îmbunătăţi lumea, calităţile intelectuale şi artistice nu sunt suficiente, sunt chiar prea multe calităţi de genul acesta; sunt prea mulţi artişti şi nu sunt destui oameni cărora să le placă viaţa în Fraternitate. Când oamenii vor începe să înţeleagă că Fraternitatea va fi aceea care va salva lumea, totul se va schimba - dar aceasta nu s-a întâmplat încă.

Bineînţeles, istoria ne arată că, organizându-se în societăţi, oamenii au înţeles totuşi că era mai avantajos să se unească pentru a trăi împreună, căci altfel am mai fi şi acum în situaţia de a pierde toată ziua pentru a ne căuta hrana în pădure. Din ziua în care au înţeles că este folositor de a se uni pentru a avea mai multe mâini şi mai multe picioare, toţi au beneficiat de această nouă situaţie: în timp ce unul pescuia sau mergea la vânătoare, altul ţesea o stofă, un altul aranja coliba etc. Şi iată cum toţi îi servesc acum pe toţi şi pot profita de tot. În modul acesta omul poate progresa: el exercită numai o mică activitate undeva şi totul îi stă la dispoziţie, biblioteci, spitale, mijloace de transport, protecţia poliţiei... ceea ce este imposibil când trăieşti separat. În modul acesta, prin inteligenţa sa, omul a reuşit să organizeze viaţa colectivă de o astfel de manieră încât el posedă în prezent mijloace pentru a pune în mişcare lumea întreagă.

Din păcate, această inteligenţă nu este încă pusă la punct, căci ea s-a dezvoltat în permanenţă într-un scop egoist. Doar în aparenţă au rezolvat oamenii problema vieţii colective; dacă, în exterior, ei au format societăţi, în interiorul lor au rămas separaţi şi ostili unii faţă de ceilalţi. Sunt încă troglodiţi: în interior fiecare trăieşte separat în vizuina lui. În exterior se văd naţiuni, popoare ai căror membri se susţin unii pe alţii; apărarea teritoriului, securitatea socială, alocaţiile familiale... dar omul n-a înţeles încă semnificaţia acestor progrese pe care a reuşit să le realizeze în viaţa colectivă: toate aceste facilităţi, aceste posibilităţi, aceste beneficii nu le-a descifrat, nu le-a transpus în domeniul interior. De aceea mai trebuie lucrat, pentru ca de acum să reuşească şi pe plan interior, spiritual, să formeze această societate, această unitate, mergând toţi împreună spre acelaşi scop.

Fără a-şi da seama cu adevărat, ţările acţionează în vederea separării, a izolării. Ele au relaţii între ele, bineînţeles, şi asta se numeşte Ministerul Afacerilor Externe, diplomaţie, cooperare... dar în realitate, fiecare ţară vrea să rămână distinctă faţă de celelalte, fiecare vrea să demonstreze că e o forţă formidabilă care trebuie să se impună vecinilor săi, dar în interior, ele nu sunt cu adevărat unite. Trebuie deci muncit pentru stabilirea acestei frăţii interioare, pentru această apropiere a ştiinţelor, a popoarelor, a naţiunilor, pentru ca ele să atingă acea conştiinţă sublimă a unităţii şi să trăiască în plenitudine, în abundenţă, în bogăţie exterioară şi interioară.

Dovada că această problemă nu este rezolvată decât pe jumătate e faptul că în exterior oamenii au făcut achiziţii fantastice dar în interior ei sunt încă frământaţi, nefericiţi, în vid, în frig, în mizerie, în obscuritate. Mai e deci încă o etapă de depăşit. Uiutaţi-vă la ţările occidentale: în exterior, aproape toţi indivizii sunt hrăniţi, adăpostiţi. Chiar cei mai săraci, chiar cerşetorii, când cad, sunt culeşi şi duşi undeva spre a fi îngrijiţi; chiar de ultimii mizerabili - în ansamblu - se ocupă cineva. Deci condiţiile exterioare sunt mult mai bune decât în trecut. Da, dar cele interioare... Iată munca ce se cere în viitor, dragii mei fraţi şi surori: să reuşim ca umanitatea să dispună în interior de posibilităţile de care dispune în exterior.

Şi ce îi împiedică, de fapt, pe oameni să formeze Fraternitatea Albă Universală, ce-i

împiedică să devină toți frați? Ce anume? V-am mai spus: o iluzie! Ei își închipuie că vor fi mult mai fericiți rămânând separați, dar anii trec şi ei devin din ce în ce mai nefericiți.

Fiecare trebuie să continuie să-şi trăiască propria sa viață, da, e normal, nimeni nu vă cere să vă lăsați absorbiți de viața celorlalți. Aveți viața voastră, organismul vostru, sunteți separat, independent, dar în lumea invizibilă trebuie să formați o unitate. Celulele organismului nu sunt topite unele în altele, o celulă a inimii nu este aceeaşi cu o celulă a stomacului, fiecare îşi păstrează individualitatea dar legăturile lor, afinitățile lor creează între ele acea stare de armonie pe care o numim sănătate. E chiar aşa de greu de înțeles? Nimeni nu pretinde unui negru să devină alb, sau unui alb să devină galben. Nici unui musulman să devină budist, sau unui budist să devină creştin. Creştinii au trimis misionari să-i convertească pe indieni, pe negri, pe galbeni, dar în majoritatea cazurilor aceasta nu a dat rezultate bune. Să-şi păstreze deci fiecare particularitățile sale, dar să existe între ei acea înțelegere datorită căreia vor forma o unitate în lumea divină.

Idealul Fraternității Albe Universale este de a-i învăța pe oameni să nu mai lucreze exclusiv pentru ei înşişi, ci pentru lumea întreagă. Este greu, ştiu, şi pentru moment suntem aproape singurii care facem acest lucru. Dar tocmai în lucrurile grele trebuie să demonstrăm înaintea Cerului că suntem credincioşi şi veridici. Când vor fi mulți aceia care vor înțelege necesitatea acestei atitudini, meritul nostru va fi mai mic. Acum, în condițiile acestea atât de grele, e meritoriu să devii un model. Dacă într-o zi Cerul îmi va da posibilitatea să vorbesc lumii întregi, voi spune numai atât: ”Voi toți, bogați şi săraci, savanți şi ignoranți, nu vă cunoaşteți interesul, de aceea treceți toți prin dificultăți de nerezolvat. Când este vorba să profitați, să vă amuzați, să faceți războaie - sunteți cu toții gata - dar când este vorba să creați condiții pentru ca omenirea întreagă să trăiască fericită, nu mai găseşti pe nimeni. Iată deci că nu vă cunoaşteți interesul. Înseamnă că nu vă doriți fericirea, căci altfel v-ați uni spre a o obține”.

Ei da, când este vorba de bunuri materiale, de bani, de case, toată lumea este de acord să-şi consacre energiile şi să le obțină. Dar când este vorba de fericire pentru toți, de libertate, de înflorire pentru lumea întreagă, asta nu le mai spune nimic. Cum se poate explica asta?... Când oamenii vor începe să înțeleagă care le este interesul, toate problemele se vor rezolva de la sine.

În realitate, este cea mai clară, cea mai simplă problemă - dar ei nu s-au căznit s-o priceapă. Trebuie să li se spună: ”Dacă aveți atâtea nefericiriri şi dificultăți, este pentru că le doriți; în mod conştient sau inconştient le doriți. Dacă ați fi dorit contrariul, chiar astăzi l-ați fi realizat.” Vă spun eu, oamenii nu-şi cunosc interesul. Pe când eu, eu îl cunosc, se află în Fraternitatea Albă Universală, unde omul învață cum să iasă din toate limitările sale; cum să-şi focalizeze dorințele, gândurile, interesele şi activitățile spre colectivitate, spre aspectul universal al vieții.

Acum să vă mai spun ceva. Toate mişcările spiritualiste care există pe pământ sunt mărețe, necesare; toți caută cunoaşterea, puterea, realizarea. Asta e bine, dar ele nu au această conştiință lărgită care le-ar permite să se preocupe mai puțin decât în trecut de salvarea lor individuală şi i-ar face să depună eforturi în sensul colectivului. E bine să doreşti cunoaşterea şi puterea, dar numai ca mijloace pentru a atinge un scop mult mai înalt: Fraternitatea, viața universală.

S-au văzut în istorie mulți oameni care aveau talente deosebite, mai ales vindecători, sau clarvăzători, dar le foloseau numai pentru propria lor îmbogățire, propriul lor prestigiu, nu se preocupau să folosească aceste daruri pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu şi a Fraternității Universale. Şi de aceea, cu toate harurile şi puterile lor, ei nu erau niciodată pe deplin satisfăcuți. În timp ce aceia care lucrează pentru colectivitate, pentru ideea de universalitate, plutesc în fericire, chiar dacă nu au nici mari talente, nici mari puteri, ei sunt fericiți, căci ei întăresc egregorul Marii Fraternități Albe Universale.

Fiecare mişcare religioasă, politică, artistică formează un egregor, de asemenea şi fiecare țară. Un egregor este o ființă psihică, formată din fluidele, gândurile, dorințele tuturor membrilor săi care acționează în acelaşi scop. Deseori, acolo sus, egregorurile se războiesc şi

clarvăzătorii văd aceste lupte între egregoruri. Fiecare are culorile sale, formele sale particulare. Egregorul Franței este un cocoş, al Rusiei un urs, etc... Dar nici cocoşul, nici ursul, nici tigrul, nici dragonul nu vor aranja lucrurile. Este necesar acum ca omenirea întreagă să formeze egregorul porumbelului care aduce pacea. Dar cine să o formeze, dacă fiecare lucrează numai pentru el? Creştinii? Duceți-vă şi vedeți în Irlanda dacă protestanții şi catolicii acționează în vederea păcii!

Fraternitatea Albă Universală a apărut pe pământ deoarece spiritele de sus au hotărât să introducă un curent nou printre oameni. Veți spune că există deja Rozi-Crucienii, Teozofii, Antropozofii, Mazdazuanii, Cavalerii de Malta, Martorii lui Iehova... şi chiar Trompetele Veşniciei şi că sunt suficiente. Nu, căci nimic minunat n-a ieşit din toate acestea. Fiecare lucrează pentru capela proprie, fiecare crede că e posesorul unic al adevărului şi se consideră centrul universului. Se poate spune că mişcările spiritualiste însele sunt acelea care împiedică venirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Chiar dacă scopul lor este binele, lumina, ele nu acționează pentru colectivitate.

Numai Fraternitatea Albă Universală acceptă lumea întreagă cu particularitățile sale. Ea nu pretinde că depăşeşte celelalte mişcări prin cunoaştere, calități, putere şi cu atât mai puțin prin bogăție. Celelalte au toate acestea, sunt formidabile, nu le micşorez valoarea, nu sunt îngust, dar le lipseşte un element pe care noi îl aducem: căldura, dragostea, schimburile frățeşti. Am asistat la întrunirile multor mişcări spiritualiste: era o atmosferă rece, orgolioasă, disprețuitoare. Nu cu o astfel de atitudine vom face ca Împărăția lui Dumnezeu să vină pe pământ. Noi aici nu avem, poate, decât un singur element: spiritul de fraternitate, dar pentru moment e cel mai important. Toți sunt ghiftuiți de ştiință, putere, bogății, iar pentru ca pământul să devină o mare familie e nevoie de acest element de fraternitate pe care foarte puțini îl caută (deocamdată). Dacă însă de acum înainte oamenii se vor hotărî să muncească pentru această viață colectivă, şi nu numai pentru putere, prestigiu, glorie şi bogăție individuală, Împărăția lui Dumnezeu poate veni. Este simplu, clar, e suficient să acționezi într-o altă direcție.

Adevăratul sens al vieții este de a participa la activitatea acestor spirite mai în vârstă care vor să ajute omenirea, şi să-ți spui: “Vreau să fac o schimbare, vreau să muncesc pentru o idee divină”. Atunci această idee va creşte şi va cuceri lumea, aducând pretutindeni binecuvântări, dând naştere la genii, la sfinți, la profeți. Nimic nu e mai important decât această muncă. Fără ea suntem deja un cadavru ambulant.

Şi voi veți înțelege într-o zi că oamenii nu-şi cunosc propriul lor interes. Acolo unde îl situează ei nu îi face decât să devină mai slabi, îi înlănțuie. Ei au deci nevoie de o lumină nouă care nu poate veni decât de la nişte ființe care au studiat şi au suferit pentru a cunoaşte aceste adevăruri. Bineînțeles, nimic nu se obține dintr-o dată, e nevoie de timp, de eforturi, dar nu contează timpul şi eforturile, esențialul este să ştim că acesta este adevăratul nostru interes. Interesul nostru este de a tinde din tot sufletul spre un scop ceresc şi dacă pentru asta trebuie să trecem prin suferințe, nu are nici o importanță. Important este de a ne îndrepta spre ce este mai bun.

III

Transformarea întregului pământ într-o singură familie pare, la prima vedere, imposibilă, dacă privim ființa umană aşa cum se prezintă ea. În exterior, e adevărat, oamenii sunt atât de diferiți: culoare, tipul fizic, moravuri, cultură, religie. Dacă ar fi luați parizieni şi eschimoşi şi făcuți să trăiască laolaltă, eschimoşii la Paris şi parizienii în Laponia - asta ar fi întradevăr foarte complicat. Dar, în realitate, dacă se studiază mai bine problema, se va înțelege că în forul lor interior oamenii sunt toți asemănători, căci acolo sus, în natura lor superioară, ei au aceleaşi nevoi, aceleaşi dorințe, acelaşi ideal. Numai că, netrăind în aceste regiuni superioare pentru a se cunoaşte şi a vedea că sunt identici, frați şi surori, când se

privesc se simt atât de îndepărtaţi, diferiţi, opuşi chiar, că ajung să se deteste, să se combată şi chiar să se masacreze.

Evoluţia va face ca puţin câte puţin oamenii să se cunoască mai bine şi atunci vor vedea cât de asemănători sunt, aspirând toţi la bucurie, la fericire, la libertate, la cunoaştere, la lumină şi suferind toţi în acelaşi mod. În acel moment vor începe să înţeleagă că diferenţele dintre ei nu sunt decât exterioare şi că ei sunt asemănători sub măşti diferite. Ca actorii unei piese de teatru, care se bat sau se masacrează pe scenă, în timp ce în realitate ei fac parte din aceeaşi trupă de teatru şi sunt de fapt prieteni.

Toate fiinţele de aici sunt antrenate în comedii şi tragedii, în timp ce în realitate, sunt toţi fraţi şi surori. Deci, dacă popoarele care se războiesc ar deveni conştiente că vin din aceeaşi patrie de sus, ar înceta să se mai masacreze. Dar această conştiinţă nu s-a manifestat încă: oamenii trăiesc prea jos, la nivelul intestinelor, dorinţelor, pizmelor. Trebuie ca ei să ajungă în sfârşit la conştiinţa că sunt toţi fii şi fice ale aceluiaşi tată şi aceleaşi mame, Tatăl Ceresc şi Mama Divină; în acel moment comportamentul lor se va schimba.

Trebuie să reflectaţi la asta, să studiaţi, până ce veţi ajunge la acest adevăr: cu cât se cunosc mai multe lucruri despre fiinţa umană din lumea superioară, cu atât ne dăm seama mai bine că toate fiinţele sunt construite în acelaşi fel, au aceleaşi nevoi. Este deci nevoie de o intensă muncă interioară ce trebuie depusă pentru a deştepta în sine această senzaţie de unitate.

Când oamenii vor admite că sufletele şi spiritele lor fuzionează acolo sus, atunci vor forma o mare familie, marea familie a Fraternităţii Albe Universale, şi automat vor înceta să se mai războiască. În realitate, v-am mai spus, nevoia de a ne bate nu va dispărea niciodată, numai modurile ei de manifestare se vor schimba. Războiul va deveni, într-o zi, un război de dragoste: oamenii, ca şi stelele, îşi vor trimite unii altora, prin spaţii, raze de dragoste. Da, căci cu cât evoluează mai mult, cu atât schimburile care se fac devin lumină şi dragoste, ca schimburile care se fac între constelaţii şi sori.

Când eram foarte tânăr, în Bulgaria, mi se întâmpla adeseori să dorm sub cerul liber deasupra locurilor din Rila. Era la 2500 m altitudine: câteodată ningea în timpul nopţii şi mă deşteptam dimineaţa îngropat în zăpadă. Ah! Ce amintiri minunate! Deseori, seara, adormeam contemplând stelele. Şi iată cum am descoperit că stelele şi-au declarat război, că ele se bat cu lumină şi că într-o bună zi şi oamenii se vor război cu raze de dragoste. Inteligenţa cosmică nu va suprima niciodată în om nevoia de războaie; numai forma războaielor se va schimba şi în viitor nu vor mai fi războaie cu tunuri şi bombe, ci cu lumină, culori, dragoste. Va fi un război, dar ştiţi... crunt! Eu, eu mă declar pentru acest tip de război şi am declarat război omenirii întregi. Ah! Nimic nu e mai minunat decât acest tip de război!

Există deci în om elemente şi tendinţe care nu vor putea fi schimbate niciodată, dar va putea fi schimbată orientarea lor: vor fi făcute să conveargă spre un punct unic, spre vârf. Priviţi piramida. Piramida este un simbol care ne învaţă că totul trebuie să conveargă spre un singur punct, de sus: Cauza Primară, Domnul. Atâta timp cât elementele sunt dispersate, prea divergente, pacea nu se poate instala.

Se spune: “Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Trebuie să-l cunoşti pe om aşa cum e el în exterior, dar şi în interior. Ei bine, în interior, pe planul spiritual, nu există nici o diferenţă între fiinţe, oricare ar fi rasa căreia aparţin, oricare ar fi gradul lor de educaţie, toţi au fost creaţi, formaţi, după acelaşi model în atelierele Domnului. Pentru moment, deoarece au coborât prea jos în materie, ei nu pot face altceva decât să se deteste, e imposibil să se comporte altfel. Duceţi-vă să vedeţi în mlaştini sau în junglă, toată lumea acolo încearcă să se devoreze. Dar duceţi-vă şi mult mai sus, printre ierarhiile îngereşti şi veţi vedea fiinţe care se îmbrăţişează fără încetare şi îşi oferă daruri. Da, acolo sus aşa e, pe când jos e doar luptă şi ură. Şi de aceea oamenii care au coborât prea jos nu pot face altceva decât să se extermine între ei. Şi mai trag şi concluzii asupra vieţii şi spun că omul e lup pentru ceilalţi oameni şi că pe pământ domnesc legile junglei... Da, este adevărat, atâta timp cât rămâneţi jos. Dar cu cât urcaţi mai sus, găsiţi dragoste, dreptate, dragoste... Dacă oamenii s-ar putea urca destul de sus, ar fi atât de încântaţi, atât de uluiţi de această realitate, că şi-ar da mâna imediat şi ar începe

Vârsta de Aur.

Iată, suntem obligaţi s-o spunem din nou, fără lumina învăţăturilor Fraternităţii Albe Universale nu se va ajunge niciodată la nimic. Dar cu această lumină, totul e posibil. Deja unii au înţeles şi acţionează în această direcţie, dar cum nu pot să influenţeze oamenii care sunt la putere, aceştia fac tot ce vor ei şi mizeria omenirii continuă. Dar dacă ne continuăm munca şi rămânem cu adevărat uniţi, legaţi, într-o bună zi vom reuşi să zdruncinăm pe cei ce guvernează cu cruzime şi nedreptate iar ei vor fi obligaţi să se schimbe, sau să lase locul altora, mai bine pregătiţi. Trebuie mers până la a-i obliga. Fără arme, bineînţeles, fără ameninţări, fără nimic altceva decât puterea luminii, dar va trebui să-i obligăm. Dacă vom putea fi numeroşi, ei vor fi forţaţi să ne ia în seamă. Înaintea unei asemenea lumini, înaintea unei asemenea iubiri, armonii, toţi vor capitula.

Avem dreptul să repurtăm victorii, dar folosindu-ne exclusiv de puterea luminii şi a dragostei. Prin revoltă şi masacre nu se va ajunge niciodată la nimic. După un timp foarte scurt, e încă mai rău ca înainte. Eu sunt un revoluţionar, nimeni nu e mai revoluţionar ca mine, dar nu sunt ca toţi ceilalţi. După fiecare revoluţie apar aceleaşi dezordini, aceeaşi necinste, aceeaşi risipă, aceeaşi nedreptate... Victimele şi călăii şi-au schimbat locul, dar există în continuare victime şi călăi. Atunci, unde e progresul? Căci nu transformările exterioare vor fi cele ce vor produce ameliorări adevărate. Mentalitatea umană e cea care trebuie schimbată, căci trebuie efectuată o adevărată revoluţie.

Bineînţeles, mulţi acţionează pentru fericirea oamenilor, pentru pacea în lume, dar cum ei nu ştiu pe ce bază să acţioneze, ei nu reuşesc decât să facă găuri în apă. Adevăratele progrese, adevăratele schimbări se fac în gândire, în inimă, în suflet şi asta datorită luminii. Nu se poate realiza o adevărată schimbare dacă se păstrează aceeaşi mentalitate egoistă, necinstită, perfidă. Cum vreţi să fie schimbările eficace, dacă mentalitatea rămâne aceeaşi? Asupra mentalităţilor trebuie dirijat atacul, căci dacă se schimbă mentalităţile, automat se schimbă şi societatea. Totul depinde de mentalităţi. Şi nu se pot schimba mentalităţile, decât printr-o filozofie nouă, veridică şi eficace!

Toată lumea vorbeşte că nimic nu mai merge bine în lume, toţi vorbesc şi scriu pentru a explica ce necesare sunt schimbările, dar nimeni nu dă soluţii veritabile. Sunt prea multe vorbe, prea multe cărţi; ceea ce lipseşte este cimentul care poate lega oamenii: dragostea. Este adevărat că peste tot în lume tinerii încearcă să formeze mişcări, asociaţii. Iată-i, înflăcăraţi, înfierbântaţi, e formidabil! Dar cum instruirea lor e insuficientă, ei nu ştiu cum să se apuce de treabă. Se lansează în aceste intreprinderi fără a şti cât de complicată şi dificilă e natura umană şi după câtva timp se lovesc, se bat şi se separă, dându-şi seama că nu au putut face mai mult decât adulţii pe care îi criticau. E măreţ să vrei să tulburi lumea, dar trebuie să fi fost instruit în Ştiinţa iniţiatică, căci altminteri nu vei face decât încercări nereuşite.

Trebuie să studiezi natura umană şi în manifestările ei inferioare şi în cele superioare. Atâta timp cât nu cunoşti omul decât în planurile inferioare, poţi spune că nu-i decât o fiară. Trebuie să mergi mai departe ca să vezi că în el se află şi o divinitate ascunsă. Problema este să ştii cum să faci să apară această divinitate ascunsă care se află în om şi exact aici cunoaşterea Ştiinţei iniţiatice se dovedeşte atât de necesară.

## Cap IX **CONGRESELE FRĂŢEŞTI DIN BONFIN**

### I

Câteva cuvinte, scumpii mei fraţi şi surori, pentru a vă uşura şederile la Bomfin. Este, evident, un sejur bizar aici, care nu seamănă cu cele ce le puteţi face în alte părţi, de aceea e nevoie să vă dau unele lămuriri, altfel vă veţi plictisi şi vă veţi pierde timpul. Pentru că aici, vedeţi, nu veţi găsi nici o distracţie la modă, nici piscină, nici cinema, nici cazino, nici jocuri... Şi atunci, ce plictiseală!

Mi s-a întâmplat odată să călătoresc cu vaporul. Ştiţi cum e acolo, problema e ca pasagerii să nu se plictisească şi pentru aceasta acolo sunt baruri, piscine, saloane de dans, săli

de cinema, jocuri, concerte. Pentru că tot aveam ocazia, am vrut să-mi dau seama cam în ce consta viața pe un vapor în timpul unei traversări şi am rămas stupefiat să văd câte pot fi propuse oamenilor pentru a se distra, la orice oră din zi şi din noapte. Dar această viață la bordul unui vapor ilustrează foarte bine mentalitatea majorității oamenilor, tot timpul în căutarea de noi distracții, de noi plăceri. Nimeni nu le-a revelat faptul că au în ei înşişi însuşiri, puteri pe care le pot deştepta pentru a-şi transforma existența, pentru a-şi găsi pacea, libertatea, fericirea. Ei caută fericirea în exterior şi de aceea rămân nesatisfăcuți.

Bineînțeles, e imposibil să te lipseşti de tot ceea ce există în exterior, dar trebuie să pui accentul pe posibilitățile lumii interioare, căci omul este plonjat în lumea sa interioară în permanență. Nu sunteți tot timpul pe cale de a privi, de a asculta, de a atinge, de a gusta ceva în exteriorul vostru, în schimb sunteți tot timpul cu voi înşivă, într-o lume a gândurilor şi a sentimentelor în care sunteți plonjați şi pe care nu ştiți cum să o folosiți. Atâta timp cât veți conta pe lumea exterioară, veți avea decepții. Poate pentru un moment vă veți imagina că dețineți ceva, dar după puțin timp, nu veți mai deține nimic, totul a zburat. Oamenii sunt în permanență în căutarea plenitudinii, dar nu ştiu că trebuie să meargă să o caute în ei înşişi.

Nici chiar voi, dragii mei frați şi surori, nu vă dați seama ce este esențial în viață, ce trebuie să vă preocupe mai presus de toate. Vă risipiți încă din timpul şi energiile voastre cu activități pe care le credeți necesare fericirii voastre, dar dați-mi voie să mă îndoiesc de asta. Tot ceea ce ați putea obține nu vă va da nimic din ceea ce doriți. Căci eu ştiu foarte bine ce doreşte omul, ştiu de ce are nevoie creatura umană, chiar dacă nu-şi dă seama. Veți spune că ştiți persoane care nu au nici o nevoie intelectuală sau artistică - şi cu atât mai puțin spirituală - şi care se mulțumesc foarte bine cu plăcerea fizică. Bineînțeles, şi eu cunosc, am întâlnit o mulțime de oameni din toată lumea şi ştiu că există de tot felul.

Dar, ceea ce nu ştiți voi, e faptul că aceste ființe, aşa neşlefuite cum sunt, au fost construite în acelaşi atelier ca şi cele mai mari genii, ca şi cei mai mari Inițiați. Nu a sosit încă timpul ca ei să manifeste aceleaşi haruri, aceleaşi virtuți, dar va veni şi timpul lor şi vor căuta şi ei imensitatea, plenitudinea, Divinitatea. Ei vor înțelege că activitățile şi obiectele din planul material sunt necesare doar ca suport, ca recipient, ca o învelitoare, pentru a susține, adăposti sau conține viața divină, viața spiritului. Şi când vor începe să înțeleagă că ceea ce au luat ei drept esențial nu era decât învelişul esențialului pe care nu-l vedeau, privirea lor se va schimba. Da, numai privirea: vor înceta să privească recipientele şi se vor interesa de conținut: sau, cum recipientele lor le erau golite, ei se vor ocupa de a le umple la loc şi aceasta va constitui pentru ei începutul unei vieți adevărate. Nu trebuie acordat primul loc recipientului, dar nici nu trebuie neglijat sau distrus, căci în acest caz conținutul se va răspândi şi se va pierde.

Dacă vă vorbesc astfel e pentru că a venit pentru voi momentul să învățați să nu vă mai risipiți energiile care sunt atât de prețioase. Cerul a fost cel ce vi le-a dat şi el vă urmăreşte cum şi unde le folosiți. Dacă el observă că vă puneți la bătaie energiile inimii voastre, ale inteligenței voastre, ale voinței voastre, în ocupații care nu sunt esențiale, va sfârşi prin a vă lipsi de ele de o manieră sau alta. Bineînțeles, ceea ce povestesc aici nu constituie o hrană prea apetisantă pentru mulți dintre voi, ei ar prefera să stea la masă undeva, cu şunci şi vin pe masă - vin şi şunci reale... sau simbolice!

În ce scop iau, în general, oamenii vacanță? Pentru a se ameliora, pentru a se purifica, pentru a se armoniza, pentru a-l găsi pe Domnul? Nu, pentru a favoriza exteriorizarea tuturor tendințelor instinctive care s-au comprimat în ei în timpul anului. Trebuiau să muncească, trebuiau să trăiască în mijlocul unor oameni cunoscuți... pe când în vacanță, în locuri îndepărtate, în mijlocul necunoscuților, îşi pot permite toate nebuniile. Şi iată de ce oamenii care ar trebui să se întoarcă din vacanță odihniți, întineriți, revin adeseori epuizați, moleşiți şi încurcați în situații fără ieşire.

În Învățământul Fraternității Albe Universale, discipolul îşi consacră vacanțele purificării şi executării de activități spirituale pe care nu era liber să le execute în restul anului. Asta nu înseamnă că în timpul celor zece sau unsprezece luni de muncă noi nu avem nici o

activitate spirituală; ba da, dar vacanțele ne permit să ne consacrăm, în sfârşit, în totalitate acestei activități. Aerul, marea, muntele, întâlnirile, distracțiile - totul e foarte bine, dar cu condiția de a avea un ideal suficient de înalt pentru a putea cu adevărat să profiți de ele, în loc să plonjezi într-o viață pasională sau animală.

Avertizez deci persoanele care au venit pentru prima oară la Bonfin, fără să ştie bine unde au nimerit: dacă îşi imaginează că vor petrece aici vacanțe ca în altă parte, în curând vor dori să plece. De câte ori n-am văzut eu asta! Pentru unii e prea greu - se pare - să rămână câteva zile în lumină pentru a învăța câteva din adevărurile esențiale care le vor extinde conştiința. Oamenii nu sunt obişnuiți să facă o muncă interioară de durată mai lungă, şi cu toate eforturile instructorilor care vor să-i lumineze, să-i elibereze şi să le uşureze şi să le uşureze viața, ei se mulțumesc să se bălăcească prin mocirlă.

Doar când veți începe să obosiți făcând atâtea activități inutile, veți înțelege că aici sunteți învățați să căutați esențialul. Şi esențialul este să vă armonizați cu toate forțele cosmice pentru a deveni un canal de transmisie al Divinității, şi nimic nu există mai presus de asta. O spun, o subliniez şi o voi repet atâta timp cât mă voi afla printre voi, nu aşteptați altceva de la mine. În lumea mare, toată literatura tuturor poparelor vă stă la dispoziție, ospătați-vă din ea cât vreți, dar când veniți aici, să ştiți că veți auzi vorbindu-se tot timpul acelaşi subiect: cum să vă perfecționați - şi nu veți găsi altceva decât ocazii de a o face. Veți spune: “O! Destul! M-am săturat!” V-ați săturat pentru că nu v-ați obişnuit încă să desfăşurați această activitate. Dar în ziua în care forțele divine se vor declanşa în voi, veți considera că momentele de meditație din sală sau la răsăritul soarelui nu sunt niciodată destul de lungi şi nu vă veți simți niciodată complet sătui.

Unii vor spune: “Ne vorbiți de muncă, dar noi suntem deja obosiți după zece, unsprezece luni de muncă şi am dori să ne odihnim”. Dar cum de nu ştiți că cel mai bun mod de a vă odihni este de a schimba munca? Şi aici, tocmai, munca e foarte diferită: nu e vorba să meşteriți sau să mergeți la birou pentru a vă câştiga pâinea; e vorba de a dezvolta această natură divină pe care ne-a dat-o Tatăl Ceresc şi care e înăbuşită, îngropată în viața obişnuită prin tot felul de activități şi de preocupări care nu sunt tocmai divine.

Unii, de altfel, îmi scriu că deabia aşteaptă să revină în fiecare an la Bonfin pentru a regăsi toate aceste condiții atât de bune pentru o muncă interioară de aprofundare şi de purificare. Şi când sosesc, constat cât de tare le e fața marcată de viața pe care au trebuit să o ducă în oraşe, în mijlocul agitației şi al zgomotului, într-o atmosferă plină de fum şi tulburată de dezordinele şi angoasele tuturor celor pe care îi frecventează. De aceea, fiecare trebuie să aibe în fiecare zi foarte vie în minte această idee de a munci cu toate adevărurile pe care le primeşte la şcoala inițiatică şi să nu abandoneze nici un exercițiu care îl poate ajuta să se amelioreze. Dacă nu, el se va întoarce înapoi la viața obişnuită, va deveni şi mai materialist, va deveni egoist sau rău, cum li se întâmplă totdeauna celor ce n-au oferit un scop înalt existenței lor.

Dacă veniți aici pentru a continua să trăiți în acelaşi mod ca în lume - e inutil, veți suferi, vă veți simți hărțuit, nervos şi nu veți găsi nimic din ceea ce aveți nevoie. Dar dacă vreți să găsiți condiții bune pentru a introduce în voi înşivă ordinea şi armonia, pentru a permite naturii voastre divine de a înflori şi de a efectua o muncă gigantică pentru binele lumii întregi, atunci aici trebuie să veniți şi fiți bineveniți!

Şi atunci, iată, pentru voi, pentru binele vostru, pentru liniştea voastră, vă cer să faceți acest efort să folosiți cel mai bine posibil şederea voastră aici în armonie, dragoste şi lumină. Nu dați atenție lipsurilor pe care le constatați, căci cu toate aceste lipsuri, sau chiar datorită lor puteți să vă dezvoltați cum n-ați putea-o face nicăeri. În condiții materiale ideale voința nu are atâtea posibilități de a se manifesta. În condiții dificile, în privațiuni, omul este obligat să facă eforturi, să muncească, să se depăşească. Toți cei care s-au manifestat în viață ca persoane cu caractere excepționale au trebuit mai întâi să depăşească mari dificultăți, mari obstacole sau chiar să sufere persecuții. Singurele condiții ce trebuie să le căutați sunt cele care să permită să vă exersați voința pentru a reuşi să intrați în contact cu lumea divină. Şi aceste condiții le

aveți în Fraternitate. Poate că nu aveți nici un fel de alte condiții, dar pentru ridicarea voastră spirituală, nimic nu vă lipseşte.

II

Bonfin este ca un loc unde veniți să faceți o cură de dezintoxicare. Tot timpul anului ați trăit în condiții care nu erau prea favorabile înfloririi voastre: corpurile voastre fizice, şi mai ales corpurile voastre eterice astrale şi mentale sunt saturate de impurități pe care trebuie să le eliminați pentru a putea relua, cu forțe noi, activitatea pe care v-o cere Dumnezeu. Aici mâncați o hrană pură, pregătită de ființe pline de dragoste şi atenție, respirați un aer pur, în fiecare dimineață vă scăldați în puritatea razelor de soare iar vouă vă revine sarcina să faceți eforturi pentru a introduce puritatea în gândurile voastre, în sentimentele voastre, în dorințele voastre, în proiectele voastre. Profitați deci de condițiile pe care le aveți: timp frumos, pace, liniştea pădurii - pentru a medita, pentru a vă reexamina viața şi pentru a lua în sfârşit hotărârea de a deveni slujitorii lui Dumnezeu.

Dacă tot veniți aici să vă purificați pentru a deveni capabili să executați o muncă divină, încercați să nu vă mai risipiți în activități care vor introduce în voi elemente străine acestei activități. De aceea, cred că e preferabil să nu plecați din Bonfin ca să mergeți să vă plimbați pe plaje. Pentru moment, bineînțeles, nu vedeți decât partea proastă a acestui lucru, spunând: “Dar asta face bine, să mergi la malul mării, să intri în apă.” Bineînțeles, marea este un element magnific, căruia Dumnezeu i-a dat mari puteri, dar asta nu e un motiv să vă plimbați de colo colo pe plaje, ca toți indivizii aceia fără căpătâi care stau acolo întinşi ore întregi. Ce poate să iasă bun din această activitate? Nimic, din contră, veți ameți, vă veți moleşi.

Din moment ce aveți un scop, un ideal pe care vreți să-l atingeți, trebuie ca cel puțin câteva zile cât sânteți aici să vă consacrați acestuia complet, să nu stați cu un picior aici şi unul în altă parte, că nu din bifurcația asta o să vă alegeți cu cine ştie ce rezultate. După acestea, dacă vă face plăcere, n-aveți decât să faceți baie cât poftiți; dar aici, cel puțin, încercați să vă faceți un mic refugiu pentru a vă regăsi şi pentru a avea, în sfârşit, o mică discuție cu lumea divină. Să nu vă închipuiți că eu nu văd ce se petrece: în momentul în care trebuie să vă concentrați, să meditați - mulți sunt distrați, gândul li se plimbă aiurea.

Este deci preferabil să vă lăsați complet impregnați de ceva care e nou şi dacă aveți chiar aşa de multă nevoie să faceți baie, bine, duceți-vă, dar alegeți, cel puțin, un loc unde nu e nimeni. Dacă vă amestecați cu toată droaia asta de oameni care nu are nici un ideal spiritual şi care nu sunt preocupați decât de dorințele şi poftele lor, atunci absorbiți tot ceea ce degajă ei ca emanații fluidice şi nu în felul acesta veți reuşi să vă purificați şi să vă eliberați. Bineînțeles - dacă ați fi destul de rezistenți, dacă ați fi capabili să nu cedați, dacă ați putea transforma impuritățile pe care la primiți - atunci ați putea face ce doriți. Dar voi sunteți slabi, vă lăsați influențați şi când vă întoarceți aici găsiți totul fad, sărac, lipsit de interes. În timp ce acolo, pe plajă, e lume, e agitație, e zgomot - cel puțin e interesant! Şi atunci, dacă sunteți slabi, mai bine rămâneți aici, căci nu numai că vă veți lăsa influențați, dar revenind aici veți influența şi pe alții, care nu sunt cu mult mai rezistenți decât voi.

Deci, înțelegeți-mă bine, dacă mergeți să faceți o baie în mare, n-am nimic împotrivă, apa e un element divin, dar încercați să alegeți un loc unde să fiți liniştiți, unde să puteți comunica cu soarele, cu Creatorul, cu Mama Divină şi revenind aici, veți putea revărsa asupra fraților şi surorilor întreaga prospețime şi puritate pe care le-ați primit. Dar dacă vă duceți pe plajă ca să ne aduceți toată ambianța învechită de care tocmai vrem să ne debarasăm, ei bine, asta nu e prea bine.

În fiecare zi încerc să vă pregătesc cele mai bune condiții pentru ca să executați în cel mai bun mod această muncă de regenerare, vă dau din plin toate indicațiile de care ați putea avea nevoie, dar voi nu-i vedeți folosul, vreți să trăiți tot conform vieții voastre trecute, căci aici vă simțiți apăsați. Dumnezeule, ce greu e să schimbi natura omenească! În permanență ați vrea să reluați vechile noțiuni, vechea viață şi apoi vă întrebați de ce nu reuşiți să vă rezolvați

problemele... Ei bine, din cauză că vă întoarceți neîncetat spre vechea viață, şi vechea viață nu vă poate aduce soluții eficace, aceasta trebuie s-o marcați undeva. Nu aşteptați nimic, nu sperați nimic de la viața dinainte. E chiar atât de greu să trăiți o viață nouă? Eu găsesc că e lucrul cel mai uşor, cel mai agreabil, nu trebuie să faci nici un efort, cealaltă viață e pentru mine mai dificilă.

Să nu vă aşteptați, deci, să vă prezint alte subiecte decât cele privitoare la viața nouă, cum să trăiți această viață nouă. Dacă subiectele acestea nu vă plac, duceți-vă în altă parte să găsiți ceea ce vă interesează, căci de la mine veți auzi mereu acelaşi subiect: noua viață - cum s-o respirați, cum s-o mâncați, cum s-o beți şi cum s-o radiați, căci aceasta reprezintă ce e mai important şi la aceste aspecte m-am oprit. Numai trăind această viață nouă vi se vor dezvălui, într-o bună zi, toate celelalte ştiințe. Da, în cele mai mici acte ale vieții de zi cu zi veți putea vedea corespondențe cu astrologia, alchimia, cu Kabbala, cu magia. În respirație veți găsi astrologia, în nutriție alchimia, în vorbă şi gest magia, şi în gândire Kabbala. Învățați deci cum să mâncați, cum să respirați, cum să acționați, cum să gândiți şi veți poseda bazele acestor patru ştiințe fundamentale. Le veți înțelege chiar mult mai profund decât acei ce le studiază într-o manieră intelectuală.

Aşteptați tot timpul ca eu să fiu acolo să vă învăț câte ceva. Nu, nu sperați să învățați mare lucru de la mine, viața nouă pe care o veți trăi aici va fi cea care vă va instrui. Eu nu fac altceva decât să vă trag spre această viață nouă. Adevăratul Maestru ea este, un Maestru incomparabil.

Câți frați şi surori n-am văzut eu în Bulgaria, stând în fața uşii Maestrului Peter Deunov şi aşteptând totul de la el: să-i transforme, să-i vindece, fără ca ei înşişi să facă ceva. Şi când a plecat pe cealaltă lume, ei erau cei mai dezamăgiți, căci nu avansaseră nici un pas, nu învățaseră nimic. Petrecuseră ani întregi suspendați la uşa Maestrului, crezând că în felul acesta vor obține tot, dar nu obținuseră nimic. Maestrul, care a văzut asta, îi avertizase.

Dar încearcă să aduci lumina în capul oamenilor, când ei au o idee pe care nu vor s-o abandoneze! Să stimezi, să respecți un Maestru e una, dar să aştepți să facă totul în locul tău, e alta. Trebuie să vă puneți pe lucru şi în momentul acela toate bogățiile spirituale ale Maestrului vostru vor începe să curgă spre voi, şi chiar toate entitățile lumii invizibile care vor vedea eforturile voastre, vor veni să vă ajute. Dar în primul rând trebuie să munciți pentru a face să apară toate posibilitățile voastre.

Activitățile voastre se bazează pe o cunoaştere în privința dezvoltării armonioase şi echilibrate a tuturor aptitudinilor în om - şi asunt atâtea! Ieri, un frate nou a venit să mă vadă şi mi-a zis: “Îmi dau seama că până acum vroiam să trăiesc o viață individuală, egoistă, inutilă şi că asta nu era viața adevărată. Acum m-am decis să trăiesc în colectivitate, în Fraternitate, o viață universală, o viață divină.” Bravo, i-am răspuns eu, acum vei avea toate condițiile să progresezi.

Şi un alt frate mi-a mai zis: “Ce minunat este tot ceea ce se petrece aici, tot ceea ce ne revelați! Cu greu poți să-ți imaginezi că există pe pământ un astfel de loc. Dar, (căci există un dar...) când mă gândesc că mă voi înapoia să-mi reiau lucrul în mijlocul unor oameni care duc o viață dezordonată şi haotică (nu am să spun ce profesie are, doar că are legătură cu domeniul specolului) mă întreb ce rost are să-ți transformi viața. Întrucât eşti obligat apoi să reîncepi să trăieşti ca înainte, de ce să mai încerci să schimbi ceva?” L-am privit şi i-am spus: “Ceea ce îmi spuneți aici îmi arată că nu ați înțeles încă utilitatea şi eficacitatea învățământului nostru. Căci învățământul, tocmai, vă dă criterii şi metode pentru a putea înfrunta toate condițiile dificile ale vieții. În timp ce fără învățământ vă lăsați târâți în oceanul tuturor agitațiilor şi pasiunilor umane şi veți fi înghițit. Atâta timp cât oamenii gândesc ca dumneata, e normal să nu aibe chef să învețe, nici să se transforme.” Era mirat, pentru el era o descoperire.

Viața e grea, căci suntem în permanență tentați şi solicitați de tot felul de lucruri. Dar asta nu înseamnă că suntem obligați să capitulăm! De aceea e preferabil să ne instruim şi să ne exersăm pentru a putea învinge orice, să putem depăşi orice. Evident, pentru a reuşi, trebuie să ai o filozofie, trebuie să ai un ideal înalt şi trebuie să ai un Maestru. Atâta timp cât trăiți fără

un sistem, fără ideal şi fără Maestru, sunteţi arucaţi în dreapta şi stânga, la discreţia tuturor împrejurărilor. Ca să fiţi la adăpost, trebuie să vă agăţaţi de ceva elevat şi astfel, în momentul în care se vor năpusti spre voi valurile acestui ocean dezlănţuit al pasiunilor umane, voi vă veţi menţine deasupra, nu veţi fi luaţi de valuri. Vă plângeţi că vă simţiţi deprimat, abătut, fără inspiraţie... dar cine e de vină că aţi rămas prea jos? Vi s-au dat scări, vi s-a dar o cărare, un loc unde puteţi fi în securitate, de ce nu vă căţăraţi?

Aşa că, dragii mei fraţi şi surori, mulţumiţi Cerului ziua întreagă pentru condiţiile bune pe care vi le-a dat. V-a retras din zgomot, fum, praf şi v-a adus aici să vă deschideţi, pentru a comunica, în sfârşit, cu lumina. De ce aţi vrea să vă întoarceţi iar la vechea viaţă?

III

În dimineaţa asta, când am sosit la Rocher pentru răsăritul soarelui şi când v-am salutat, am rămas stupefiat: niciodată nu v-am văzut atât de deschişi, de expresivi... dar ştiţi, toţi, fără nici o excepţie! Ce fericire pentru mine! Este, fără îndoială, consecinţa micii mele discuţii de ieri asupra schimburilor conştiente, luminoase, pe care trebuie să învăţaţi să le aveţi între voi, când vă întâlniţi, când vă salutaţi... Dar am fost uluit să constat că le-aţi pus imediat în practică: toate feţele voastre erau luminate, radiante. Cum aţi putut produce atât de repede o astfel de schimbare?

În realitate, fiinţa omenească are posibilităţi a căror întindere nu o poate nici ea însăşi măsura, dar când începe să devină conştientă de ele şi când doreşte să le manifeste, aceste posibilităţi apar. În dimineaţa asta v-aţi hotărât să fiţi conştienţi, să puneţi mai multă viaţă, mai multă dragoste şi mai multă lumină în privirea voastră, în xxx vostru - şi aţi reuşit. Veţi spune: “Dar aceasta este oare chiar atât de important?” Da, voi veniţi aici pentru a înţelege cele mai mici detalii ale vieţii zilnice: acte, gesturi, vorbe, toate lucrurile pe care le faceţi zi de zi şi despre care nimeni nu v-a învăţat vreodată.

Când mergeţi pe stradă şi în magazine, când luaţi trenul sau metroul, nu vedeţi decât chipuri crispate, mohorâte, revoltate. Ei bine, nu e un spectacol prea frumos! Şi chiar dacă tu însuţi n-ai nici un motiv să fii trist sau nefericit, doar prin faptul că ai trecut pe acolo şi eşti influenţat: şi atunci ajungi la lucru sau te întorci acasă deprimat şi transmiţi proasta ta dispoziţie colegilor sau familiei tale. Iată ce viaţă deplorabilă îşi crează în permanenţă oamenii unii altora. Credeţi că nu e important să prezentaţi tuturor celor pe care îi întâlniţi o figură deschisă, surâzătoare, frăţească?

Evident, problema care se pune este să învăţaţi cum să faceţi să dureze stările bune pe care aţi reuşit să le creaţi în voi. Şi pentru a reuşi, iată un adevăr esenţial: din momentul în care aţi reuşit să trăiţi o singură secundă divină, deja eternitatea s-a strecurat în această secundă. Aţi tras un clişeu şi pe acest clişeu va trăi veşnic. Este valabil atât pentru bine cât şi pentru rău.

Când aţi trăit odată o stare de armonie, de plenitudine, deja v-aţi creat un clişeu magic şi el va rămâne în voi, acolo, de neşters. “Şi atunci, veţi spune voi, de ce starea asta nu se menţine? În momentul următor mă simt neliniştit, descurajat, de ce?” Pentru că viaţa este o curgere continuă, momentele se succed şi voi nu ştiţi să rămâneţi pe aceleaşi amprente pentru că nu sunteţi destul de vigilenţi, vă lăsaţi târâţi de alte idei, de alte sentimente, de alte activităţi, şi în felul acesta vin alte clişee care îl înlocuiesc pe primul.

Ceea ce trebuie deci să ştiţi e că amprentele stărilor pe care le-aţi trăit rămân undeva în voi, aranjate ca discurile sau ca benzile magnetice în discoteca voastră. În ziua când vă amintiţi că era acolo o voce minunată care cânta arii celeste, puteţi scoate acel disc, şi îl puneţi pe aparat şi iată-vă din nou captivat, prins de vrajă: regăsiţi aceeaşi stare. Trebuie să aveţi grijă chiar să o faceţi; trebuie să revedeţi, să reascultaţi toate aceste imprimări divine.

Păstraţi cu mare grijă toate stările bune pe care le-aţi trăit şi încercaţi să le retrăiţi, cât mai des posibil şi chiar să nu le trăiţi decât pe acelea. Veţi spune: “Dar cum o să reuşesc asta niciodată!” Ba da, mai târziu mă veţi înţelege, când vă veţi obişnui să obţineţi în voi reînprospătarea aceloraşi stări de conştiinţă armonioase, divine, veţi înţelege că e posibil.

Bineînțeles, în viață ești deseori tulburat, tracasat, dar, credeți-mă, cu toate astea se pot stabili, menține şi salva aceste stări superioare de conştiință. Dacă vă obişnuiți să fiți vigilenți pentru a menține o atenție constant îndreptată asupra lumii divine, veți vedea că nimic nu va reuşi să vă zdruncine un timp îndelungat. Evident, unele evenimente ne pot tulbura profund, nu neg asta: o veste proastă, o boală, un accident... Dar dacă v-ați obişnuit să mențineți în voi stările bune, veți depăşi aceste tulburări mult mai repede, pentru că veți fi înțeles că Dumnezeu a dat spiritului atotputernicia.

Din păcate, oamenii nu sunt educați în sensul acesta. Ei consideră normal să părăsească o stare bună de conştiință pentru a se scufunda din nou în dezordine, pentru a suferi şi a face şi pe alții să sufere în jurul lor. În loc să caute un centru imuabil în ei înşişi şi să facă eforturi pentru a rămâne acolo, ei trăiesc implicați în ceea ce se schimbă, în ceea ce variază, se lasă în permanență impresionați de lumea exterioară, ca nişte copii. De aceea sunt vulnerabili, şi nu pot niciodată să țină situația în mână. Este necesară refacerea în acest sens a întregii educații. Cei care au început, simt că, orice li s-ar întâmpla, rămân stabili, în timp ce ceilalți, la cea mai mică neplăcere, sar de pe şine şi iată-i la pământ.

Păstrați deci cu sfințenie şi cât mai mult timp posibil tot ceea ce ați trăit divin, căci fiecare moment pe care l-ați trăit este etern, îl puteți regăsi, s-a imprimat în voi, nimeni nu vi-l poate lua. Haideți, căutați-l e acolo.

Dacă vă vorbesc astăzi astfel, este pentru că în dimineața asta am fost încântat de ceea ce ați reuşit să obțineți. Şi atunci m-am gândit: “Dacă nu le spun nimic, ştiu eu ce se va întâmpla: de mâine nu va mai rămâne nici o urmă din starea aceasta celestă, îi vom vedea devenind iar ca la început, în timp ce ar putea rămâne mereu dilatați, frumoşi, fericiți şi ar putea aduce această fericire tuturor celor ceîi înconjoară.

Uite, începeți deci cu începutul. Şi care este acest început? Înseamnă să fii treaz, conştient, vigilent, atent, să păstrezi cu sfințenie tot ce ai simțit ca fiind divin şi mai ales să nu spui: “O, a fost doar o iluzie!” Oamenii sunt ciudați, tot ceea ce este frumos, cred că e o iluzie, în timp ce nenorocirile, durerile, catastrofele, astea sunt o realitate! Ei bine, nu - pentru mine singura realitate este tot ce este bun, frumos, divin. Tot restul nu e decât iluzie.

De ce trebuie să povestim celorlalți numai ce e urât şi trist? Oamenii merg peste tot cu micile lor nenorociri. “Mă doare aici, îmi lipseşte asta...” De ce să zăboviți în permanență la tot ceea ce vă lipseşte şi niciodată la ceea ce aveți? Trebuie ca Fraternitatea noastră să devină unică în lume. Când vor vedea dragostea şi lumina care emană din chipurile voastre, cei care vor veni aici la Bomfin vor fi uluiți. Fără să trebuiască să le vorbiți, le va fi de ajuns să vă vadă ca să spună: “O, înțeleg, înțeleg...” şi imediat, ei înşişi vor intra în viața cea nouă.

Deci, de acum înainte, încercați să acționați în acest sens. Mințiți chiar puțin, dacă trebuie, spunând că totul merge bine şi surâdeți chiar dacă nu aveți nici un chef să surâdeți: oricum o să faceți mult mai bine decât să-i fulgerați pe ceilalți cu privirea pentru a arăta cât de rău dispus sunteți. Este pe deplin permis să învățați să mințiți în acest sens.

## CAP X **DAȚI FIECĂREI ACTIVITĂȚI O DIMENSIUNE UNIVERSALĂ**

În Fraternitate, avem obiceiul de a medita împreună, dar şi de a cânta împreună, de a lua masa împreună, de a face unele exerciții împreună. De ce ? Pentru că Învățământul nostru aduce metode noi pentru ca oamenii să învețe să trăiască mai înfrățiți, aprofundând din ce în ce mai mult conştiența universalului. Căci ceea ce lipseşte cel mai mult, chiar în învățămintele spiritualiste, este dorința de a trăi o viață colectivă, frățească. La ei, ceea ce predomină este intelectul, acumularea de cunoştințe şi de puteri de care sunt atât de mândri dar ei sunt în permanență separați, izolați; nu se simte o adevărată dragoste între ei. Aici, din contră, încercăm să creăm căldură între noi şi să ne apropiem. Deja, cântând împreună, se face enorm pentru a vibra la unison, pentru a ne acorda, pentru a ne armoniza... (vezi “Cântatul în cor” cap IV din “Credința artistică şi creația spirituală” - colecția izvor Nr. 223). Vibrațiile, aurele tuturor fraților şi surorilor se unesc şi crează cele mai bune condiții pentru venirea unor

entități luminoase, care aduc vibrațiile lor. De aceea este atât de important să cântăm împreună, așa cum o facem noi înainte de masă, pentru ca spiritele de sus să vină să asiste la acest moment sacru, când noi trebuie să intrăm, prin hrană, în comunicație cu trupul şi sângele lui Cristos.

Când suntem împreună dimineața, la răsăritul soarelui sau în sală, pentru a medita, pentru a ne ruga, în aceste ocazii se crează între noi o unitate. Mulți vor spune că ei nu vor unitate, că ei vor să fie diferiți de ceilalți, separați de ceilalți... Bine, să facă ce doresc, dar ei trebuie să ştie că se îndreaptă spre moarte. În realitate, noi suntem cu toții construiți după un model unic: avem nevoie să înțelegem, avem nevoie să iubim, avem nevoie să creăm. Oamenii ignoranți sunt cei ce au inventat această filozofie dăunătoare, după care trebuie să fim toți diferiți, "originali"... adică, dezechilibrați, nebuni! Nu, Inteligența cosmică ne-a creat pentru a beneficia toți de putere, de lumină, de frumusețe, de bucurie. Şi pentru asta trebuie să ne apropiem tot timpul unii de alții, nu aici, fizic, ci să ne apropiem sus, în lumea sufletului şi spiritului unde se află originea noastră - şi asta e ceea ce facem în timpul meditației.

Aceste momente de armonie, de linişte sunt pentru mine cele mai frumoase. Bineînțeles, pot să meditez şi singur acasă la mine. Când suntem împreună, în această ambianță fraternă, fiecare aduce câte ceva şi ceea ce aduce fiecare e diferit. Să spunem, dacă vreți, că este un fel de "han spaniol". Ştiți cum e: nu este nimic pe masă şi oamenii mănâncă ce au adus. Aici e acelaşi lucru, nu în planul material, bineînțeles, ci în planul spiritual fiecare aduce un produs, un fruct din grădina sa, din câmpul său, din sufletul său ca un fluid, o emanație, o calitate care poate fi gustată de toți. În loc să rămână doar cu ridichile sau roşile sale - simbolic vorbind - pentru că el nu le cultivă decât pe acestea, fiecare mănâncă de toate, pentru că alți drăguți de frați şi surori aduc alte fructe: răbdarea, blândețea, forța, sănătatea, dragostea, tandrețea, puritatea, inteligența, credința, speranța... ai cu ce te desfăta!

Iată secretul Fraternității. Dacă rămâneți singuri veți rămâne în sărăcie, în timp ce în Fraternitate, există abundență şi gustați din toate. Chiar atunci când sunteți descurajat, văzând mutrițe mai vesele, mai senine, veți primi ca parte a voastră câteva particule din pacea, din veselia lor şi veți prinde din nou curaj. Dacă rămâneți singuri, niciodată nu vă puteți îmbogăți şi chiar veți sărăci, pentru că cel care nu se îmbogățeşte, sărăceşte. În timp ce în viața colectivă, în viața frățească, se câştigă enorm şi fiecare câştigă; Cerul este cel care distribuie toate aceste bogății prin intermediul bărbaților şi femeilor. Când ați înțeles aceasta nu vă mai puteți lipsi de Fraternitate.

Pentru mine e clar: chiar dacă pot să mă rog şi să meditez singur acasă, prefer să o facem împreună. Şi voi? Aveți oare aceeaşi senzație ca şi mine... Da, simt că şi voi ați înțeles că fericirea voastră se află în această atmosferă a Fraternității, că numai aici înfloriți, deveniți mai liberi. Mulți nu vor să vină într-o Fraternitate pentru că le e teamă că-şi vor pierde originalitatea, libertatea lor. Nu, în lumea obişnuită îți pierzi libertatea. Stai acolo să-i urmezi pe ceilalți, să te ciorovăeşti cu ceilalți, să fii nefericit ca ceilalți, în timp ce aici este extraordinar; prin acceptarea acestei vieți colective deveniți încă mai liberi şi mai independenți; din ce în ce mai mult vă regăsiți, vă redresați şi înțelegeți că sunteți formidabil echipați pentru acțiuni minunate pentru binele lumii întregi.

Să lucrezi singur şi numai pentru tine, aceasta este vechea învățătură care trebuie înlocuită. Bineînțeles, fiecare trebuie să lucreze individual, dar pentru binele colectivității, pentru că o colectivitate trebuie să fie formată din indivizi perfecți. De altfel, din acel moment ea nu se mai numeşte colectivitate, ci fraternitate. Colectivitatea nu înseamnă încă fraternitate. O colectivitate poate să fie o mare cantitate de persoane care trăiesc şi muncesc în acelaşi loc, într-o şcoală, într-o intreprindere, într-un sat, într-un oraş... Dar aceste persoane nu formează numai din acest motiv o fraternitate: ele nu se cunosc, poate nici nu se iubesc, în timp ce o fraternitate este o colectivitate unde domneşte mai multă dragoste, căldură, întrajutorare, coeziune, unde fiecare individ munceşte, conştient, pentru binele tuturor. Trebuie deci să distingem trepte: viața individuală în care omul munceşte singur, separat, izolat, aplecat asupra lui însuşi; viața colectivă în care indivizii se grupează pentru că au înțeles s-o facă dar fără să se cunoască şi fără să se iubească, şi, în sfârşit, viața frătească, universală.

Fraternitatea Albă Universală aduce o nouă filozofie care, bineînțeles, nu respinge acest vechi ideal al perfecționării individuale, dar îi dă un nou sens: să servească exclusiv perfecționării colectivității.

Să luăm numai exercițiile noastre de gimnastică: făcând aceste exerciții, cu toții împreună noi formăm o putere colectivă formidabilă. Fiecare gest multiplicat de sute de frați şi surori este o forță, o undă care se propagă şi se reflectă în mințile oamenilor din lumea întreagă. Cu cât suntem mai numeroşi şi cu cât facem aceste exerciții cu conştiința de a crea curenți de dragoste şi armonie, cu atât sunt mai multe valori benefice care se revarsă asupra umanității întregi. Iată ceea ce trebuie să înțelegeți.

Vă credeți îndepărtați, separați, unii de alții. Nu, e o iluzie. Chiar dacă nu vedeți nimic, tot ceea ce faceți se reflectă undeva în domeniul eteric, subtil. Sunteți legați de membri familiei voastre şi ai societății şi când progresați, bogățiile şi bunurile pe care le primiți se reflectă asupra tuturor ființelor de care sunteți legat, pentru că atunci când avansați, avansează şi ei. Poate că nici nu-şi dau seama de asta dar Cerul vede că datorită vouă progresează şi ei. La fel se întâmplă dacă începeți să vă închideți, să alunecați: tot cei care sunt legați de voi suferă din cauza voastră influența nefastă. În felul acesta sunt antrenate ființele spre Cer sau spre iad. Ei da! Suntem responsabili, dar acestea sunt legi pe care oamenii nu le cunosc şi această ignoranță este cauza multor nenorociri. Dacă vreți să fiți utili, să ajutați toată umanitatea, chiar şi animalele, plantele, arborii trebuie să vă ridicați spiritual, căci antrenați astfel cu voi spre înălțimi întreaga creație iar lumea invizibilă vă va recompensa pentru că aduceți binecuvântări asupra tuturor ființelor. Dar temeți-vă dacă le veți antrena pe calea greşită!

Iată, vi s-au dat mijloace fantastice. De voi depinde să ştiți să le folosiți pentru evoluția voastră şi cea a lumii întregi. Dacă aveți ca ideal să trăiți o viață cu adevărat plină de sens, totul va fi diferit. Atâta timp cât nu aveți acest ideal, forțele şi energiile din voi nu sunt orientate şi totul se desfăşoară în dezordine. Priviți viața majorității oamenilor. Ce dezordine, ce haos! Dacă vreunii din ei au un ideal, în majoritatea cazurilor este acela de a se îmbogăți, de a avea glorie, de a-i domina pe ceilalți. Dar asta nu se numeşte ideal! Bineînțeles, viața acestor inşi este mult mai frapantă decât viața celor care sunt moi, obosiți, fără vlagă; poți face romane şi filme povestindu-le existența! Da, ce aventuri pasionante! Cum au trădat ei un prieten, cum au eliminat un rival şi au profitat de victoria lor... Dar cerul îi va pedepsi de a se fi servit de forță şi de calități date de el pentru a-şi satisface tendințele lor egoiste spre plăcere şi dominație.

Este o activitate magică pe care puteți să o faceți datorită tuturor activităților pe care le practicăm în comun. Discipolul Fraternității Albe Universale trebuie să învețe să nu rămână nici un moment fără să practice o activitate salutară pentru el însuşi şi pentru lumea întreagă. Datorită acestei activități pe care o facem noi, mii de persoane încep acum să împărtăşească ideile noastre de fraternitate, de universalitate. Ați remarcat-o şi voi, ideile noastre se propagă; începem să le găsim peste tot: în ziare, la radio, la televiziune şi chiar în unele discursuri ale oamenilor politici. Până nu demult nu exista nimic din toate acestea şi chiar unii îşi băteau joc de ideile noastre dar Fraternitatea trimite unde peste tot în lume şi mințile care sunt pregătite le captează. E o muncă gigantică, cea pe care o facem noi pentru binele întregii umanități.

## CUPRINS